

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب اعلاملا حیات عملی

مؤلف ابراهیم خلیلی و آیه‌ها به موردی کتبی است

مترجم

شماره قفسه ۱۷۶۷۸

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۰۸۸۴۳

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب اعلامیه حاجت علی

مؤلف رهبر رضی الله عنه

مترجم

۱۷۴۷۸

شماره قفسه

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۰۸۸۴۲

بجاد بجهی زلفان و کت و پیل

پاغزای قاتل قیس از کیل

۱۷۶۷۸

مندان ساو کینا و میل هووا

پری قتل قیس بر سودا

۲۰۸۸۴۳

ا بر و کرد بقوی روشخ پیریا

طقمه از زلفان و در پیری می

ویده سیا که در بسته کوی طون

ناکه ~~بسی~~ میل کرد و چون

بالاشی با خلاف ستون بسیمین

چون نور قدرت بر العالمین

سر تا پاشی طیار رشته الهی

طفیل بالاشی همه ناما می

مننا بقیس شوخ خال خطه

قیس و هوشی می چون مامی

پیشتر خسته درون پر هفت

جلی طلب کرد قیس کرد و موبت

و با طار کان قاعه قدح

سخت ~~بود~~ و دستور شرح ابراهیم

کیان امان عارب بلفار

بالفصد هزار مرد سپه خلیل آلا

بالفصد صیغی قوم اقر با

تمام صدها محل هم اطلی فارا

سه صد صدها می عرفانم رصده

به شام شیراز با و او بالفصد

بالفصد صدها جو قوم اسمعیل

صدها ارکان آینه خلیل

بالفصد هم صدها مصر بکده زیاده

صدها روم رومات نامک فاور

هم بالفصد هزار مردان نامی

بشان شوکت جمیده شانی

غیر صدها اقر با می قوم مدینه

سر ضیل سالار خولنی قرینه

نامحفظان چهار طرف هم بل

روی زمینی کلزار باغ ارم بل

زمینی لاله زار صدها اطلی

پادشاه و کد امین مفلسی

بسیار

بپادشاهت نه صدهای بخلف

صفه اراصفه دار صفه صفه صفه

غیمه خندان کیتبا طواف

صدقه سنگ فینه کردیم زرب

صدها بوق غیمه زرب آلا

اطلی کنی نخل دا را

سار با بهشت نمانه اوروم

زینت سندها بجهت اوله

غیمه لاله زار روی صدها اوش

جهان دسیران او هم فدوت

هر کسی که مدیش او پند و خوشی

او صیمه لاله اوشوله جوش

سوالشی بهشت باه بنا قینی

که امان پلوشان نه لاله سز می

نه لاله غوغای صیمه نشینان

نازک کسر طمب جینان

نقشه اسپان تازی نه او بر

مدان نشان نه لاله حشر

نوشته‌ای آورده کردن تمام نبوت تا بروی مردن
 حجت فرشی بروشی و نارا سونج کبود بروشی و نارا
 دارای لوی کتبی ز زبنت شای قطنی مطبق قاناز بیای
 سدانس زمین کیلیا به چه شوق مطای ز بافت فرنگ
 او بر چه مقدم حجت مقدم ناصف موردش کل باغ ارم
 دعا سلمه سر ز سپه آوردن اسپانر کاب مطلا
 سه صد هزار اکیه سل کرده بجای مرصع ز مروت نه برده
 سه صد شتر نرمت کوکدان کل کف قناعت در پاشو کوان
 سه صد کینزک کل خود شنید همی در راست قدرت رب العالمین
 کشتن

کیشیاک بیکری بزرگان دی نه بنفاز پاشا چه صین به یقین
 باغ جلفا او ما و او مسکی شاکان شبر از هم خط و خطن
 هر کسی سزاواردی منابین چه با بوی مجنون تمام خوشنویس
 دعای پیشکش اسپانر می کیش شاک طعام چه تمام مر
 چینی ز مندی شاکان دلیر لایق مجلس پیکر شاد و ز سر
 صد هزار برده حافظه تباب سه صد هزار مرصع مطاب کباب
 پانصد هزار مرصع نقل شکر قنده آورده اولات شکر قنده
 سه صد هزار مرصع سرخ با حافظه لوی کرب یا بطعام منعم مفلس
 صد هزار شتر تازی هر سال کتیا به مزه شراب لالم

هر که طعمی نباشد نور
هر که صد نامی مهر نامی صد نام
نیاید و فقط رفازان با قطا
هر فزان تپه صد لاشه پروار
مطربان هرا صد خودنی او از
کل خوشی رخسار تک نغم بد او از
سازان کوک کرسن مطربان تمام
نغمه دان و هم دم دل سر آرام
صدای زبده بام سازان بسیار
سنت و پای کس همان صدای اول
مطرب خوشی اینک یاران شرا
جزه قازبت مرغ کباب
نفرته منان کمر شمشیر
نوش نون جام نوی عر لسته
مجدلی فرخ بخش باران خوشی در
هو اخوشی نفس سازه دل فر
دادی با بوی ضعی پروانه دستوار
سندلی مجلی چون شعله نور
۶۹

ببخورد دور مدان بجم مندان
سر و دموان هزار درستان
آفتا و دلکان زربین سجینی
شوله سنده جم نوز شیمی برینی
باران دست کتبان به آب زلال
ساقیان مهر کرسن شیشه عارال
دستی دستر خوان غذا و کلاب
کبابچی آورد دسجانا کباب
کوکو کوک کورن و بان خوانان
خوان زرنشان لافوق خوان
و بالای کباب شکرین
شندن و کباب خوشی مزه شیرین
دمای طعام خوان رنگینی رنگ
بنا و زمینی چه سینی صدر رنگ
کوکو کوک کپان خرمخه خرمندان
کرد زبجه بیل لو او دیوان
اورده دسای طعام دلگیر
ملک دیوانان چه ارمن بکیر

روی زهبی پوشان خوان زرن
 شوله خوان بخش با بندوان خوان
 پادشاه که افقیر درویش
 هیکلی مظلوم عام قوم خویش
 کردی خوشنودینی چه طعام
 جل روز بدستور کینان دوا
 پادروز بهام باران دستور
 هر کسی نزد او با ابلابم در
 بشایان طخلا توه
 هر یک روشن کرد بولان توه
 سنج که باید دستور که دوات
 صد هزار عالم دانای کزیده
 که دکرد وضلات شاه پسندیده
 بان طوه سالوه به نا و
 ریزاده بفتح قرآن کفر تبار
 ساعت خوشی که دن برایش و ^{مکتب} قیسی با ارام با ویران به لب
 استار

استی دانای جهان دیده در
 آوردن بدست پاد بقیع جوهر
 اول بانوی لیل کزیده عرب
 ایزاده که دلیل برو و مکتب
 ساعت شرف بر ج مشرق
 پرستی که برو بقیع شایر
 بروئی و مکتب لیل سایه دار
 چینی ناز داران فلان زنگار
 دایه لیل اما دلای شیخ پیر
 دانش با بوی لیل حشیش تبیر
 دانشی ای بانوی روزمانه
 لیلی برو و مکتب فانه
 تا چسوی دانویم در زمان
 شرط شراط ادب قرآن
 دایه و ات ای شیخ کزیده عرب
 هم بلند اقبال هم عالی نصب
 لیلی بینای چاه غا ^{سنی} هم ^{مکتب} داروی ای خاندانی

به شرط ارکان دلنور بکنی قوم اقربا مبعوج کمر بن
 بنابر اسرار بشادی طرب چینی نازداران برداشتی و مکتب
 ناگاه خاطر منبجوه نوح چیز نازداران چهره می توانو
 با بوی کیا ن قوم قبیله نام حاضر بی پای دیلم
 پول پول کنجا شوق خورشیدی به نور سید رب العالمی
 آهانا حاضرین لبسی مر لعی کرد بخواندن میسی
 صدای مکتب دان قوم قبائل لیلی بخواندن در ستو ما نبل
 فکر کاراستی و نندن کردشان هر کسی هزار مرتبه قنبر در ن
 قنبر پیری نثار صنی تباع که او به مکتب مکر و میعی

سحر زو با بوی لیل سوئی فال بجزم بردن لیل جبار مال
 بیدار بگردیل به خواب راحت جلا و اجعی چون نور قدرت
 زلفا چون شام و اندر کس خالان در شرح که چون نور اخضر
 دیده سب که در مه کوی طولانی قطعی قابل مچرا با جنون
 پنج سو یک که بجنای فرنگ پنج با برنگ سو سنی کدرنگ
 شوبند کرده زلفان و پیل چه پاکه ضرا چون اموی و ول
 آفتاب دستوره منرق زیا با برداشتی تماشای دینا^{تاجی}
 سر تا پا به رنگ نقل زرباف پوش با شوقی منشت او کوی
 قوم قبائل تمام خونان پیری لیل به دروغ درون چون

ندلی بدان شیخ عامری دست کرد و دست با مثل پری
 همراه ملکیت دایه دل به سنگ حد را با پنجاه لاله رنگ
 و کنایه با جون ماه هفت به سوای یابا هر گفته
 خرامان خیزه العیا خور جینی چه خندا چا ماه هفتجینی
 دایه بابوشی دست که تکی دست خرامان مشی و نیز شاست
 قوم افرابم حسابردن مشی بر او درون پیرم مو
 یاوان بنزد او ملکیت خانه او یا نه رزایل به لیل چون سول
 اعا و لیلی و از ولای مکتب دار و است بعد از کوی لیل نازدا
 لیلی و ادب سلام پیر کرد چنی کنایه قوم خویش فرد
 السلام

استاد معلم بسینک و اجواب جواب چه جواب چه کشتی با کلبه
 بابوشی نشا رنگه جوهر هزار صدانه قمت صد شتر بلبل
 صدانه به لال با قوت برقا دانت با سناد کزیده ۱۸ ران
 هزار مرز به قند جمع حافظی وارد شان بشا د تا بهوشه یکی
 مسکی و مظلوم فقیر در دین هر یک سجده به بر روی دیگی
 بابوشه دنگی لیلی به ملکیت صنی کزید اراک کزیده عرا
 استای هر صد کزیده ۱۸ راج او کخته به سیم داود استغنی
 نویسه کخته لیلی به سیده الفرب تا وی صرف ملکیت
 کخته سیم صرف الفیاطلا میدروش با هم چون خورشید لقا

بیل بوم زرد بام زلف بوم طلا

جعی طلا ترخان لاچورد

تخته سر ساهجه هیرت لیرنا

امامه فغان استار دانا

وقتی که آه تابه دیده بیل

مردم بدری ناسین دودا

عذاب سهیم مدر باجهز کرون

استاد مزد مند تخته طلا طراز

لیا باد بستخته سیمی بند

تخته سیم صاف چون خورشید درویش

دندان صدف رنگ وینه لال فرود

سبلا ز زین وز می ریزنا

نداروناق آیشوق آلا

رنگ رنگ مکرو چون بفران سول

مردم مدیم بعدا بندا

من نوقت نایب دیشی نزارون

دانش بدست راست لیل با لایر

بشوط ادب او به استار سنه

هون

بوسا سر تخته ذلذذات پیر

شوق طلا سیم جعی لیس

طهران مکتب مد رنگ ناریان

موانی بار سالی شخم چین

یک دوات حورن امان چه ارمان

یک مواتنی اینه فرشتنی

یک دوات حورن چه لایشت آمان

یک مواتنی بیشک با نکلان

یک مواتنی حور رضوان

رستگ کیش با چون خیط افلاک

نه مکتب خانه و ستنی و اوید

چه ارواضان بیز ربهی چه کیش

مردم قصد هلاک عشقان پیش

ای مکتب فانش کرون بر صوا

ایزد بقدرت فلان شی دانستی

مکتب خانه کرون کور رضوان

اینه ملکی ارمان چه آسمان

پوچی سیه دار نور چغانی

یکج موالتی لیباعامر ن
 با بشی چه پایه لیل نه یادترین
 انقسم استارک در نای کتر پده
 والتی بوانه ای نوز دیده
 ییاورت الفناکم الهی
 چه سوز درون کرد کی آقا هین
 دروه دارنمان در معان در دم
 پریم بکیانه ورنه با مردم
 دعای الف و ا ت با بش رتی
 بنارت ضبر همچون چارنی
 لادی مالم با چه سوز درون
 هر آخ مکن با ماست همچون
 روی دعای بیل همچون خسته
 دوردن مکن قبسی دل خسته
 سر نپا دستورش مانه پویش
 چه داغ ییاد درونی چون
 قوم اقربا چه هزار فیخته
 هر یک مطلق برون بنا سر
 ه

صد قبای زرباف صنی خطای
 اظلمی فار افطنی دارای
 صد کنیز مهر یک تن خطی که مهر
 در بجا مهر چون شمش خاور
 در این چه دست قبسی که تریا بدست
 همچون چه باده عشق لیل است
 با بود دره دار فرزند زنده بند
 صنی ویش آورد چه هزار مهر خند
 بنا نه اعزاز نه ذوق زینت
 روان بر چه لای کان کوی صیبت
 با و اینز داد او مکتب خانه
 استارک معنی زیاده یا نه
 تمام قبائل عامر بان طی
 صف صدف بیگان مهر صنی خنده ما
 مبارک کوهان کلایان و هم
 خلفان با کچون پیردان شخم
 صد هزار تمان زرافان کیر ما
 صد هزار بفقیر درویش در ما

صه ^{فیه} زربانوی مطای کمران با دانشان باستانهای مکتبه
 نقل بنات قند شکر و درویشان بشاک جمع خاطر
 دعای فراوان کردن با نثار پیری قبی و بل سر ضل سالار
 دعای و بخش مال مرادینه پیر کرون صندوق کنج خزینه
 بخش و کرم به حاتم بحر آورد کردن شرافت فرزند دلبه
 قوم قبائل بشر طادک جنون شان برد و بانه مکتبه
 سپردن و دست استای معج مکتب خانه با برو ضه ارم
 درویشان لوا قبی می کنند فیال این باب طاقت سند
 لیا بود مدام مکتب خانه پیری حاجتی لوا و یا نه

دستی منزند کخته بسم صفت منفی باب طلای به خلاص
 باب سیم نویسی استاد چون نقی بکلی دست کار فرود
 کخته سوما سند به لوله خورشید مدروشان دست چون جام بخشیده
 قیس و با کخته لیا خورجهی و بان پالشت نین و ز بهی
 آرد سرد کشته به داغ پیران بوسه سر کخته او در رضوان
 فدای کخته بام ای دین دینام با برو شیخ درون سید م
 بادب یناشی و بان بابینی بروی کخته دالم کرد زاری شیخی
 کخته قیس مانند کخته لیا با دو بهر و دستکار هم دستکار با
 استای معج کتشی دالوز قیس سند شیخ و التی التی اکبر

واقعی ای سنای مرز مانه

تو گو که کت بس عشق بیم بوانه

کتب مع بود کت ب عشق بو

اولت به لام به غنی رشتی بو

ورنه الف با کم لسی

ب دن رتن اینه ~~ب کوه~~

تا بنو طبیب در درواغ

معلوم بود لانت بیخ غزانغ

دیدوا تینی نگاه دبا و لاوه

لیل سوکن خان مدر او باوه

مدران بودیده مست شیرین

قیس و ات ای استا بابت بقره

نه ایتم قبلمه دینا و دینین

نام شهادتیم هم تلفیقین

پا چینی انظار مدران و پاوه

هر شرس ر به لای فداوه

بدره رضا قبلمه نینتو

تا که سپریم پای بلم بنشو

آزار

آزار پینچی درود بد من

بنای دیده بر کنزیده من

هور نیز همچون ویشی داز لیل

هر در اسرستان مرز بولان سیل

استای معلقات رشتی کرده

مکلف رشتی او هر در کام در

رشتی وز بهی تمکدان و پالنت

کره ن به درون آوزر پالنت

رشتی وز بهی چون ثمنی قمر

هر در آشفته یک صی بکته

دیده ناشام نکای یک مکره

لسلی نام قیس قیس نام لیل مهر

وقت نام هر یک کتیم هم بردن

بو یانه وه تقد مکردن

قیس حوات و بدیم اینه کتیم تون

تو لاکوت کرده کتیم مزیم کون

با بهمانوه ستانم ند ل

مکردن برون صحیحی حاصل

هر روز وینده مکتب خانه   مدران بدو مراد با نه

چونکه گفتنی برابر و هم   قبری چون پروانه لیل بودیند انجم

هر آغ مکتب ان چه بجران درد   رستای معلم عاشق می مکرد

استاد و استاز دارفور بنام   تحت مل کنج هم بهر شای هم

نوشان کیاستی هر چه بود کوانی   حرف روی تخمه هیچ غزلستان

چیز قیسی دائم که در دین   چه درسی بقلم او نندن شبی

مناات مکران و کنی تاشا   یلع و است استاهات امر حاشا

ایچ مصلح نبی بدری صف ^{شرط} _{صاحب} ^{در کم نام قیسی امان بنزبان}

قیسی و است ای او استاد ^{صاحب} _{صاحب} ^{لادی بکرم بندت بدر کوشی}

هر چه بیوت مینو چه حال دینا   اطلی خارا ز بار زینت

کوی چه کوان یا قوت مر جان   در و هم زمره لعل بدخشا

ما ورون پیرت مدعان آزا   ورنه بخدای صبور رستار

کیان چه دستمان بر فکر مر   سو کند خدای بر با باوری

معلومت کبریم هر کلام رفتنی   در حالت بود در نه عزای تنی

هر درد حالی دالیم توانم بیست   سرد عالم ان گشت بنام تنی

رستای به رحمداد دل سزان   شای و است بدو لیل بوم قران

درسی عنوانو چه حرف طلا م   من موا چوب او موا چوب لام

من الف موا چوب او موا چوب با   و بار کن کاش عشق آمان

مائل و دیدار دیده قیسی
 با افتقار کن به افتقار نشینی
 چه صحبت با یوار منشیان و هم
 مکران رازان مهر و با غم
 درسی عنوانان لادی درنگ
 مهر یک کز نشانی بدستگار سنگی
 در چه اندازد صراف ما مکر و
 صدای او سنگی تا میوم بندون
 ایسه بزودی فکر فارسی کمر
 ورنه زود بزود میوید به ستر
 جو رو که امان به مکتب فانه
 بیی اراکیل شیت و دیوانه
 چنی قیسی رازان مکران کتبخ
 چه دعای رازان مهر مکتب آن آخ
 آهش هم امر تولا تاوش
 بلیه آمش هر کز شکاوش
 دعای آه سرد مکر و کتبخ
 چه سوزی اوان چنانچه به نوز
 قیسی

قیسی هم بدستور لیلی آمان پیرنی
 او چه لیل بزبیری خاطر ریشی
 اگر بزودی یا وای بغز با شکی
 ورنه شیت هم بخود و او شکی
 دایم چون شفت چه استای مکتب
 پاره پاره کمر دهنورت بغضب
 با آرام لوی او مکتب فانه
 و انشی ای فرزند بلیقی نشانه
 ایینه چه فکران فیالت کس کس
 سر اسرجه لسانم نوبه و
 پاشای مدینه مکه حضرت شام
 بلغار قاصبی پاکت کات تمام
 اراکیل پقیسی کم فام بیسی
 سر و نوق رنگ وری بیسی
 ایسه مهر زره نوز چرخ
 کو کو کو کودی اندوی چرخ
 آوردی پریم خیا و فردا
 دردم یکجا کودی و هزار

هو ریزه بروت و یا نه با بون   ناکم بکروت بمرده تا بوت
 دست لید کرت دایه وزاری   مر نیز اجه کسر واری
 ماورد بر اوه فکر دشت   اشرت قصه قصه قدرت
 مو انش خا صنام پیرم او در مر   صیاس صمد سالم نه علم بیدی
 کنایه که فصل شانش کوه   مر کشی خا صرتن پیرم قم فرد
 در بوع تو جی پیدا بنیای   چونکه پیدا بیت در بوع نشای
 منشی و راهه مو ایشی را   هر رازی فیشتره کیر فازان
 بردش نده بضم فر فاهر   بضم چم فرم لشت ما وای
 بیام بلفظ کیدیم رنگ   به نامه درویش چون نزاری فر

بیام به دایه شفت راز سخت   دلست دانه خالان سینه زانه سخت
 و انشی ای دایه فوشه مت بین   نوز روز کار است فراداد بیع
 شرفی مگری منای فو کالان   با چیش خالانم کردی و نالان
 کافیه بام درون نکت فار   محروم در کجایی بام که کرد فای
 چشم با ننا او نه سرت و است   نقیصرم و اچم طایمی بدم لات
 تو مو اچی عشق پیچم و اچم چیش   من به درد عشق خاطر م رنگی
 عشق بام بود کالان بام شهر ستان   بام صدای بلبل هزار ستان
 بام بهما وقت کلا نی   بام سوز امانت سقیم دلان
 با جوزه نگر کی و رخسارانی   بام آهن نامه درده دارانی

باران نمان باریاورن باخوف مترسی اوز خوشترن
 باغش نردن بارای خطن باخوف کعبه بارای شش درن
 اینده تو قاهر شفتیم نام معلوم رات بو نیاوای بجاک
 دایه چون شفت چه لیلیا خند غنناوست درین کوه لعل
 خا لاشی چه جنگ پای صیاد دست لیلیا کرت عذر خواهی خواست
 و است ای نوری غایب صبر کم سوچیدال طره مینم
 قوم قبیلت تخت بدلیا مردان نامر حینا و خوزون
 مردخت بشوان از بدبه تو نامر صنیته مران بنو
 بابوت کج فاصطنی عامر چه لای دران در منی م
 ۱۶۰

هر وقت رازی بدبه تو شفتی و با بوی پیرت خراب مویتن
 دیم کال نامرکی عربشایم اصل نصبه مخز جهانم
 جهان بنامرکی مزبایه دارن می ۵۰ ریل به سم مزبایه دارن
 ترسام بو انام نام کسنان چون تو سونی خال او در ستان
 سز بخاطر مزبایه کر د بنایا دو بخاطرات کرد
 بناجه زلفال بسا مشکینت یک به رازان لفظ شیرینت
 قیغشلی چه لام کج تو هران بهای نر چین کج قیغش
 بهو بویری چه تقصیرانم ارصه بروی عام کت پنت درانم
 جور و که دایه لیلیا برو ده محزون منده بلای داغ در دوه
 جخنو

درد و دروغ زانکه با شو
 فمی کشتا به دل او شو تا برو
 وقتی بشاید گو دای فوران
 سرسام هر ریزیری دری و لانا
 رو کرده ملکیت با دینی بیلا
 مدانی لبره امکر دو او
 مکر دنی فیضال مداوسر دا
 مثنی مکیلا بودشته در دا
 نایوار به فوز مثنی فوری
 مکر دنی نروی لانا داوری
 هر روز و او و بلای دینا فو
 مثنی رشنا ضربه لیل مذی بی
 نذار و تافت مری بلار و
 کند ان دینا ال والار و
 شوال تا برو و انانان
 دروز بانسی جگون نام او
 چند رو با معده نه کلن خانم
 مثنی پیرا کون فلعل دان
 مدام

مدام چرای مال او با
 ادان به لاشی چون فاولو با
 ۱۳ به چون سرسام جام مکر با
 سر کون بیان روی خسته فکر
 اسر چاشنی او ندموا را
 فکر مبر و کلن پیر سارا
 جام نای به بقار غصب کوه پاره
 و بل اندوه بار سیاسنا به
 هر صبه به باقی بهی بیلا
 بو ملکیت خانه مکر دنی بیلا
 بیلا غندی نو ملکیت فانه
 امج بتر به ریزی دیوانه
 مواتی و بدیم به تانه بالات
 صرفان با دست پیریت بنان
 الفه خجلات مندن و باوه
 ما پو کای بیلا مبر به لاده
 با پیریت پو شان برک قهر امان
 مثنی و مدها به شیخ صفای

نه نار یکسین و نشی روزگار
 چه هری بالاست بی باقرا -
 ش شای بالات بدو صغ
 ماچو کایلیام میوه لا م
 صبح چینی زام انتظان
 با تو درونی چون زار مارن
 صراط بی بی چه لانی ختنه سیم
 پوست نشی و برک قطران چه سیم
 صر هر سوایو با مریخ داور
 لیل خال قطران چه لامان باور
 دال دبدنگ نزال پری لاکر ^{تون}
 تو بر صبی صفا لای تون
 ذال خورش بدجهی تون
 زوزو مهر سواری لیل چه کون
 ای شوان نار و نشی زار ^{تون}
 پانور ستا فیض ناد و بار نشی
 زوزوان لال چه مهران ^{تون}
 مردم مهر سو لیل ما مینو
 بی

سین سر سام بی چه نار بالات
 چه فال صبی سو تنه انت
 شیمی شیون سخی کفتنی نور
 چه مهران کردن هم و بالاسر
 صدا و ناقت دید آمانت بر بیان
 لنگ لال ز بانند اوردن
 صفا و خفاک بی چه ندی تو
 لادی چه زاری سکنه غنوه
 طی طریق بی طلاقه جینی بر بیان
 درونش چه داغ تو ز کرم ها
 طی ظریف فال بالاست کردنی با
 مد و سیر دام دلا مری داد
 عینی عینا بی و نشی درده مرک
 چه هری بالاست سیران زوزو کر
 عینی غریب کفتنی زوی ختنه سیم
 ماچو کایلیو لیل صبی
 خالک نشی پری آمانت
 کی زوایه فندک پری آمانت

فافر صبره لانی خوبان
پرده صبرش به با بر بان

کاف وینه کن خیم خود
ماچودنک تو در ماندن

بمع ملبت بارن به ناسه بال
کف انفکارن به دین الاله

نون نور دیده سعاد و کیم
چینی جم ران که کرم م

واو انظارن بوینو بال
کفندان دین سونیا الات

مهر هوای دینت کفنتی نور
وقتی به دینت فاشی شو سر

لام الف پستان کونیا بی
پا تواضیا به دستنی شینی

ی یاوان وهد مکان مردن
وادنی دست نون بشوئی نگردن

بمغورن جسته حرفی کلام
لازم به کرمین یا کرم اعلام
ملکون

خلقان چون دستان حال چونی
وانشان بنشی بگون مجونی

مگون بزبان عربانه دینت
بگیره نکوننی تا معلوم بولیت

آگاهه بین پدر مادر به حالنی
به سوز درون اندوه ملائنی

کسوف رستاخیز نه اللم با شو
داجه دراع فرزند صواتی امیری

زائده عظیم فغان زار
یا واپنای عرش جوی خوار

اورده شیون رستاخیز ضرا
قیامت به بودم تا و کبریا

ملان به زاری مات خجل معدن
نزدی هو اوه بال غشندان

ملکب دکان سر آوردو بر
کسوف تاشی زلزله نبرد

ماهر چه کاهه بیان او ان کج
شوق ستاران غافل خج

کم به شعله خورده اور ستاخر
 چه طوف ز مهر بر روی قیامت بیز
 تمام عیار با قوم قبائل
 پوشت کسب برک لباسی زائل
 کوه پاشی ولای مجنون زار
 بسوزدرون مکروان بزار
 چه بسوزدرون غوغای زاری
 مجنون مهر کثرت و بالین بالین
 دایه با بودی هالنی پشون
 لیسوش با رضم روی با پشون
 رخت بد نش پاک کردن مچرا
 رنگش با بی نه از زردی ز عفران
 ندور لبان بنی نه مزار
 برامان به عشق و این درد با
 کوه کوهی بی بیکدم خیزان خور
 ریزه خوردد خاک بر کت پوشت
 و ایشان ان نوز بر لبان بیجان
 آواست و استی دنیا و دینان
 بیجان

بچسب ز شو حال پشون صبتی
 سرسام کام ز لوف دستم دستم
 مجنون داجوا با بی با پوی عکلی
 نو بسام لار رب العالمین
 تو صم ز دیر به داغ فرزند
 تو یاد او غوغا صفا مکنی صند
 فائدت بنی مکنه آزار
 راز می و کار کرده کرده کار
 گفتیم ز سر هم ای زلف پری
 فرشته خوی پری پری
 ز رستون قامت و نوشته زلفی
 دیده مدبری چه امرو طلوع
 صداد با رام رای راویا ری
 زلف فال فطران مشکینی تباری
 جبهی جام ز کردون مینای
 لایق صرم کا ضرورت امر
 شوخ خط ز نثره نوار می
 صصبت شرا شون فال زلف

سنگی سایه دار در هفته نام مران سبزه رنگ دیده سیاه
 شفا در دره دار در دره پروری حال زبان احوال منار سدری
 صراط کرمه جوی خارا ضرب درجه در دره حال زبان عالی
 نوردیده عز با لا ظریفی فرشته شریفه عاوا شد پیغ
 مکنه زار کرد و نیمی پینا بندی ساکن بر چه بانه و پینان
 اسن سودای عشق کیم نزن شوف جینش شمس خاور ن
 اکثر فتنه ف جها سراسر کردی بیایا ملاسه کافر
 قلم بکار ساز چون داور دزه میل لبش نشوم و بر
 با بود نشی کرت بگردانزار ریزه امی تندیه اسرینا هزار
 وانی

و انشا ای فرزند شوق خداوند به فال و فسا ریور است گویند
 مهر ریزه صبح بشمرو با نه با صفر خدا عا و رو با نه
 مجنون مهر ریزه صبح دل خسته رو که دو یانه مظلوم خسته
 تمام ناز داران قبیده عرب کرد امان و لاشون دی طریب
 باج میلش نه با بشکی باران چه هم سر نیزه اسیر چون باران
 دانی و صد جبار رضا رهیمی پاره پاره کرد صورت بنا گون
 موات خدا با پیشم با کنا ه آوردت پرغم هزار دانه
 شیمی مکره موات هر مکنش آه آهر که ریشم دل مکره پناه
 سلطان فان عم المیزان شایه هم دره کلبه ریزه بنا

لیلا سوسن فال به بخون ^{گفت} نه منشت بشا که لادن مسفت

جو رو که به دشتی دایه و نه طهت الیکز باد شت ز ما نه

بسمل ضم ماش درین کوبلا ^د دواع درد کشتی کرد پاک حال

سرم ^د دید شت اریخ بر دو فال و نوشتن بشو کرده

زارس بنیاد کرد خوان ^د به زاری شت اسیرین وینه کوه

ناما بچی سپر لاله ^د بخش مبر و بان کوکی فاله

به کوناشی سرو از مکرود ^د مرینز او بان برک اطلی آل

اوند سپایه منالان خوان ^د فاد صرام مکرود دید و نه

پا حسته مجنون درونی جوش ^د لباسی ماتم سرتاپ پوش

زرد نه ایقی با به دواع بخون ^د خم بار باد بنشی وینه با ستون

موات کون بخون کام رازدم ^د ارون کام ستر یکم مناسه سردم

بالله هر کسی به و اچو بی ن ^د چه به صدف بنونا مرک سامان

اوند به شوان هر زاری مکرود ^د دادیشی به زاری شوفا و نکرود

مهرس چنشی دادی دل به سنگ ^د فلقان به زاری توان امانک

عبی مکریشی رشتا حیز ^د وضعی به زاری فلقان بن کبر

نه قرار نه صبر نه آرامتی ^د وینه زام دارا زاری نامتی

په چنشی بشو حال پاک شنبتی ^د پاک مهر فغان کسی نه بنشی

وات جوهه یفغان بزرگ فرام ^د مردم سودای مرگ کفتی و باجم

بوفغان برنخت نالوه   کاسران جهانم بونا لوه
 پسران چشتی پاک شینتی   شیمی رستاخیز کانه سینتی
 موآای یاران قیدم برب   دیشوبه فادامی کشتی عرب
 بچو دیالوه زار زار رضا   زارینی میا و اکیچ با لا
 سکنه غنبره کوز نالی   چه دسر دیدی تر صبر بالین
 سکر که بیدار چون خبر خاو   دسری کولادو سینه بوننه کولادو
 بنانام جئون چه توران   چه درد میران کوسنا فانی
 یکس رو موریزاسد سام پشور   دینه حال داران زده دس کوسور
 دیده بدستال چنت لسته   عصدای سیرکت که تر بدسته

بامو کوردم پورست قدیم موریزا   با عزم بار که قهر سل فیذا
 باو او بار که صلیبی دلدار   چه دیده ریزا اسرینان مرنا
 یانه دیانه ویل و بل چون دیلاک   مشر مکمللا و بنه سلان
 تیا او او پای هم فر کامی هر سل   دسری چه صیدش مریزا چون سل
 دمر کرد اخلطان به خاطر   به او دانه دیده بی غنک
 بیاید مه او بشی بخاکدا   وفات بار که درد ناکدا
 بیاید چه ضحیح نگاهش کرد   زاناشی که جئون کیش آه کرد
 خمی با چه ضحیح مردنه درون   جهل به و نشی به ظلمت تون
 بزاری و زکار و اتش به ادیشی   او کسی نابینا ک زیز فاطمیشی

بادستی کبر و فطاک فاکر
 به صفای فطاک و پیر غنا کبر
 دستش کبر و بشو براوه
 فره نوایی به لای صداوه
 هر کی کبره دست فقیران
 پایه بر زمبوسه یون پیران
 دایه دات روله دستش کبره
 فطاک فاکر فاطر ذریه
 خیرش بده تو بدست بیت
 فر دایم هر یک ده صدان بیت
 لیا ضرافاشی و بالینش
 کونش و کورین سوز نالینش
 ذکر قسی اید با بار اله
 بسا به صبح کبر و نکام
 لیا اید شغفت و در دش برب
 صد پایه به اوز استی صخره
 به عم ظمیا کیشاه سرد
 مبتساک اما عقل فاشی سرد
 ۱۹

ناخن و بنه کاره صخره فاران
 مدال صورت مکتب چون فاران
 مهونا و هم صورت تکلیب کاره
 به صورت منشا مکر دلی سروان
 پیچنی دا و بان سینه صد فدا
 تکلیب و بالاخته نافدا
 چه ناف کور است بر روی پنجه
 او پینچی بید و فاکر
 با بوی در دمنده لانی جسته فرزند
 سو کرد و فطاک در کای صداونه
 عدال بسوز مکر و اسباب
 به کوز از لانی کوی جذب کباب
 بسوز از ای دانی ای فرزند
 همی و هم به صورت دست و دست کند
 می با بوی توانان بزبان به یقین
 فردانه آخرت گرفتار صبی
 هر ز بوی فرزند با بولنی جیتی بی زافر
 فردا قدمت در رخ فزاری

در نشانی از شاهان و پادشاهان
مهرت که در دنیا است

چند

می او را نگه داشت چه لای کرد
تو نه دعای من باغ با کار

نزد امام فلک بجز آن بدو

سوادی دانم که در منویسوز

عذاب دنیا بیخ منان

غلبه از امان کوغ مشان

بیوا ده پیری اندوه باره

چه دایق قر زندول از آرزویون

داورد دنیا صیغی با کنای

بنیای بار خیمه بجز آن درای من

مجنون کوی کج چو ل کرد ما

آما درونق با سمانیا وا

وانشی تو کینا پو صی امان

وینت دل سوزان و غم امان
لام باوان

وانشی تو بر من با بوی توان

هر چه سرد تو بر کیم توان

مجنون و آسا بوم من تو مندی

منه به لیل بیشتر غم غم

بسته زنده بر سر کیم کیم

۵۱

با بود ایم من ضیال لیلی

با لیلی جهان ندیدم سلیس

یا رفو دارم کام راز من

شهر طاشون در قالیه ناز

دیل را بکل لیل نماند

مجنون با لای ضیال خاند

توانا و طاقچه صحرایان

در اکل خال لیل دوزن

به لیلی فیشتر دین دنیا من

زینت دنیا به لام صرا من

صبر و نایم ضیال لیلی

با لیلی اسیر من دیدم سلی

با بوشی بخل من اسیر منک به

همه ریزانجه درون کرد بر غم

دشمنی کشته و انشی نور چغان

به بچیل به لای لیلی اعان

منشی کیدان لیل خور صین

وانشی زینها مجنون باور

فره انظار به دیدار لؤلؤ
 بیری تو خزان کردی چه لای لؤلؤ
 دانش ز بهار بودان
 نام راز در دم بچون کوان
 مدار کز دروغ نراستی
 اگر صلح زدیوم لایستی
 بیوسه تا بصل به ان
 دینم نه خاودین بالای او
 بچون چون شفت به بود اول
 احوال پیام لیساکون فال
 لادی با هوستی با اودی آه
 دینه عزالان فاوکی رماوه
 دانش ای با بودرون بارستی
 بار استی تو بیت آمانه بایستی
 دلت مسوچو اینه ویانی
 سراسر دلاست مکرانی
 لادی با وینه ضیائی مکر
 مکتب ندل درون آه سرد
 است

وانتا با بوی پیام لیلیت آوردن
 غنچه قولت قبول نکردن
 دانش هو رنجه ای پیردانا
 دلیل دلدار حال من زانا
 بشی و خدمت یا وفادار
 بیوسه بار که مکان دلدار
 طواف بار که رشتد بو کرم
 سیران بالای غنچه تو کرم
 تازه کرم عهد پیمان به تو ده
 با چشم ولای زلفه اشته بود ده
 هو رنجه صفتی مجنون غم بار
 چه دیده ریزه اسرینک هرا
 پیر حجتت بردی ویانی
 هزار صفا مکرانی
 هر بود ستوره ویانی بردی
 بو حاله بدست دایم سردی
 دایم نگاه کرد جسمت فرزندگی
 نه صد جا صورتت بنا خون کنی

شبی رستاخیز زاری بجان کرد
گاه با هوای بی گناه طایف مرد

کردی زانکه ببرد باری
بچسته فرزند مکر دلی زاری

بزار بوه یاران که دمان
بجال جسته فرزند نالان

اوان فرودان زانکه درون
یاواد کردن چاهت چون

اوند رستاخیز او ویلا روشن
نیست او پای کردن کیلیم رنگ

به کوز دروای با ناطی
مکروان بداع چون پیا پیا

دایم با وی قسی سرتاپ لبکی
گفتش که جم دایم کرد پوشتان پلاک

لباسی مانم سرتاپ پوشتان
بیانم مقام خصال منوشتان

برودش و کجوضی سرتاپ
هم سیم بند روش سرتاپ جام

سرتاپ

سرتاپ چه کرد تو ز تو زنی خاک
باب زلال کردن کردن

کردش نانا خون روشن تاش
از استگه که در جلدی سرتاپ تاش

سرتاپ چه بر که فخر پوشتان
دل چه میل لعل مرع چون

برودش و جمع جلی نیشان
بلکه سرتاپ بوم زاری خندان

تمام قبائل قوم خویشی فرد
پری خجسته کردی طلب کرد

پول پول کنایه جالبی جام
بیک سرتاپ خورجیدی شوق به مهستان

کنایه جان اما هزاران هزار
کردی سوکی خالی همی زار کار

صف صف صفی سبکان نند
مجنون مجنون باید سرتاپ چون

بیک سرتاپ بقطر ملاواتان
اگر سرتاپ صفا و نیشان

آراست مگردن هر یکم لای عکس و جنون یکی بخاری

سبل فطری لیسند به نقی نام لیل بدل کند جدا

تمام قوم قبائل با آن کرد تمام بزم رزمه که نشان اعلام

سوات هم کام می ناز دارانم چه موقت حال حال دارانم

نه هم کام قبول فاطرت کردن میان جزمیت تو تمام کردن

باوری نخلم نقرغان تبه تا که نوا چان منی نیت شیب

جنون غبار لیل فایم سنده و است لیل پاشان منم کز بند

چه لیل بیشتر قول ندادون جنون لیل کیا پیشی سپردون

و اتشان باران و با لوی جنون با در مطربک بنواز از فارون

مگر

مگر پیوساز نغم خوشی ایند پرواز بوجم عشق بیشتر دل تنگ

پیر خسته درون موج خم کینا نا امان مطرب لیل چنگ

هزار هفتصد مطرب خوشی نواز هر مطرب صد چکرت زدن زان

هر کس زنی صد جاد نغم دل مند هر نغم صد سادل هر نغم کند

هر طرزی سوا و سه کلاوی دل موی صیبا قطره آوی

کو کردن سازان فاطر ضوی دلگیر چه نغم منیا روی مردن چه در

نوازی نوا هفت سازان عشق بیخه اکبر نه سینه معنوق

عجلی با بهشت صد نغم شیرین صد آشت و پای مرغ هفتمین

اورو بوم الحشر کربانه جهان هلی محالی بیون زمان

بخون به ناله کمر زان بطبر کربا چون کیر کاران

چون پیکان بتر منتهی ^{کین} صدای مطربان بغم خوشی طغان

ایچ میلنی مگر بخون بزان بونغم دل سوز خواهم نوازان

ماران چون زیشان علاج غمو دردنی روم روز باک تر صمو

دانشنامه ری پیر بخشه درون موج چون دریا بستم

مکینه صفایچ نزارد سود ^ع صغانه بدوبیت صد جفا صد

علاج غنوا و علاج باسا مر شیخ حکیم حکم کت

علاجی کت و حکم کت ب ورنه غم ناینت مکر و طراب

ولای شیخ بردنی حکم کت نورد ^ب به کار دیون علاجی نمودن

ابد و انی لوان هر یک و لای بابو مند بجایه داد ای

نماحر لوان باران فاصی عام پیری و ای بخون کرم قام

ایم شیخ عظم صحت کرامات بیکدم حال کرد در از مشکلات

رموز او ااضری دنیا قام همه عالم لومو پیدا

دانای کای سال دنیا دیده به لای فاصی عام بر کزیده

بردشان بخون باستانه او شیخ اکاشفت انا و پیتی و از

لواضع همه صحت شیخ لکه بابوی بخون باران قام درد

صد عطر ناز اورد و با سنه تمام یادان شیخ زمانه

هر یک بحرمت نه جای و نغی بنا ^ب نیک دان و بالنت ز بافت نیبا

فرشی پانده از دست کرد
 بنا بر دو ذات با عیب خدا
 بانده بار عجبون برود
 دانش بی فرزند بکره دعاشی
 هزار عن حال نذر تو کرد
 فرزندم بصدق ولات آوردن
 صد دانه با قوت کنج صفا
 صد دانه کوه سیه تنی
 صد نوپ ز با فدای جوام
 تمام مدد و شکر و سپاس
 دست نه استیغاب کز بده
 دانش او ر کیره ای جهان دیده
 پیر نیغ نکام کرد و عجبون دیا
 سبلا آسیری هم دیدنی زینا
 زانامه حالتی به حسنی انان
 او هم داغ کابینی خاطر ریشی
 دست کرد و جکا بکتاب
 سید دانشی حسنی بگردنی روا
 کلام

مجنون و است ای شیخ کز دیده عرب
 امم علا مکان امم علا نصیب
 ارسو بیونامت سر مشغ
 دعا بکره زیبا بوم مشغ
 درده دار نان علاج کبری مدد
 می به عشق لیل رنگ پی زرد
 سر به عشق لیل پوسیم ایمان
 نامشنی ذکر مزج نام کرستان
 رای مز ایدان ای شیخ عرب
 لیل کرد دوام ای علا نصیب
 شیخ زور است ای پر خیزند مقدم
 سر چشم زلال چون آب زرم
 شرف کعبه ماینه خداوند
 درده دار حال فرزند بلند
 نر بگوسته خاطر فرزندت شنیدی
 مبراضیا ر بست و سنی
 مال دنیا تم می هم حساب برود
 بده باوره زیبا بگفتون

باران چون شفت هم گفت پیر لوان و بانه کردن کتیر
 مگر اسامه پشنگی گفت کسر با شرح دستور بود دفتر
 باو کینا هزار مریه سنگر چه باده سر مست صفا خوشی
 هزار مریه به نقل بنیت مفری به صد هزار هشتی یکم قمری
 به مریه هزار مریه زری روغنی هفت صد مریه مریه بنا آرمز
 صد قطار شتر کمل طلی بار بار که در ده فار او بنای زر کار
 عووه قاری هزار مریه مقصد قبای زرباف هزار مریه مقصد
 دساره شادی کردنان بجز شرح دستور یکم زرباکیر
 هزار مریه سردار عرب کردی نامه در هم عالم نصیب
 ۱۰۰

نویسید بیانی پیری کار خیر
 یاداران بینک تا جلوه
 بهر چه جنب چهر کینا
 کینا ناسی بهو با کشتی خود طین
 کینا با بهو با کشتی بیغا
 عراق از مریه پاشی مفر شام
 بهر جاننده فاصد که در وان
 چه چون باوا هر یک و جی
 صف کیش که دست اشرفه خط
 روی سار پویش سپای سبکی
 چه کج اسپان زین سپه ریش
 ضم فیادان صد فر سنگر کیش
 ساکن بی بی نوی ضم لاله زار
 بیز ناز بنیت کلان و ما
 زمین باد فله بهشت بر
 ساقیان صاف ساده سیم صاف
 مطربان ناله ساز خوشی الحان
 پر پر مکردن پیام هم
 ای ملک و اجم بکران سیر
 شتران بزنگ زرا زبلوه
 مردان عاقل بر هوای دانا
 شریف باور و پانفر مست
 مام بود راه مکر و مدار
 مکه مدینه تا مرزا ایام
 قاصد روان کوه ولای خسرو
 بوا ده جند روز غنچه سپای
 صوف صوف صوف کینا مریه صد
 سنگر صبی با بستی و زین
 گفت ای شتر مریه با پشنگی
 هر فر سنگر صد مریه مریه صد
 فار او اطر مطبق کلنار
 شوق فیادان شای زر کار
 صد انگشت و پای صریح مفتوح
 رقاصان دستور آمدن عراف
 آغاز مکردن اول پادشاهان
 منوشان هم عشق کینا دوری سا

بخون نشین فکر زار بر
 باوشی نیم مجلسی شادان
 کین پستک لاجم صاحب پرو
 باکشتان مردم به نوه
 وانشان منت بکیانان
 باو تو غریز کردی سنا
 مدعاته جینوی باهر آرزو
 مبارک کویان تمام فی حی عام
 خاطر ککین لاجم صاحب پرو
 هزار هفتصد مرغ کبابان
 هزار هفتصد مرغ خوان زرشان
 هزار مرغ به فتنه اندک کبری
 به صد لون طعام هر رنگه کبر
 آوردن مجلسی شادان قدیم
 وارد شدن پش و بیکش و کدا
 و صد طعام مسکی بردشان
 دعای غفر و نذ پادشاه کدا
 مسکی قیصر مطلق درویشی

ناری رستاخیز نادیا ری بی
 نهان کن دگر دو وعده حوا که
 شوق پیشکشان نشن و درو کور
 کردن تو اضع مردم به نوه
 فرزندان هم زور چاهانی
 ره غای قدیم کردی سنا
 ناسر بریده فاضل عام شادان
 آبی کردنی نوباک تمام
 شوق روی خوانان نشن و کدا
 بر صبی سر سبز تیان آبلان
 هر خوانا صد رنگه طعام کین
 آوردن نه صبح خدی صاحب
 تمام پیر آنت ولات فرنگه
 واردن چون طعام ضایع
 غلامان آورد آفتاب طلا
 هر یک بردشان و پانزده
 غلام کیمانان آفتاب طلا
 هر یک دعای خیر کردند بر نشن

مهر سبز او با بر اندوه با
 بکبان به در فاضل بیچل
 ملک عامری قوم خوشی بیل
 سر سبز بودیم پش
 از رضایندک سیری کار همیز
 بعزم بار که شریف دلبر
 ناسر بریده فاضل عامر سنا
 فاضل طلب کردیم مقدم
 بوانه عرض و بیغم به لا نشن
 بواجیه باران سر ضیل سالار
 تمام کردی شرف آوردن
 فکر کار خیر بر کد نبره
 شطرنج زنانان به اماغان
 فاضل دانا کز بدید عدا
 بواده سه روز یاوا بومکی
 ملک عامری دیا ولا
 وانشی ای فاضل خسته مقدم

وانشی بیاران سر ضیل سالار
 نارضا شکی چنین قوم قبائل
 خامر باران خونان سر ضیل
 با وینه فاضل عرضی کد نبره
 سحر زو سپاه خروان دیر
 راهبران نراه دعاغ معلول
 مکان ماوای بقبیلان سیری
 لبو بواجیه بوجاه کبریم
 اوسه دمای عرضی بوسه فاکتاشی
 عراق رومیز پادشای بلغار
 عزم دست فوجی پوشان بیل کردن
 جنون نازدار بر کز نبره
 با خبر به کار سدا انجام مان
 رو مینا و لای او عالم نصیب
 شنی و بار که او جینی خوشن
 دینکه فاضل گ اجه لا و
 جونی جنم حال او صاحب کرم

قاصد بادب کج در زمین کرد
 سه چشمه لال قوم قبائل
 مکان کاغان کوی کرم
 دعای فراوان فراوان کز آن
 جمع کردن تمام پارسان پیشی
 مصل بادندی فرزند توشی
 منشی کینان چشمه مقدس
 با تو امرتون هر چه رضای
 قاصد خوشی ضرب چون بارها
 جواب عامر بوسه نویسیها
 نویسیها و بر چشمه مقدس
 سلوک نامت معلوم با هم لا
 هر وقت که میان قوم قبائل
 ارسید قبول خاطرشانی
 پیر جنبه سه سه شفقت
 سه چار پیای نام بوساوه
 هر وقت جوابم بیو بد لورا

والتی ای صاحب قوم خونین فرد
 پارتان بدلات کردی سائل
 عرض کینان بپرخونی مقدم
 پرینت کینان پیرانده بار
 قوم قبائل تمام خونین ویشی
 از روی جبین خالوشی بوشی
 تو رضات پیشی ای صاحب کرم
 جواب نام در پیشی ترا بق
 ضرب بر دولان شاه عامر شاه
 فراوان القاب تید کیر با
 شریف کعبه سد چشمه زمزم
 پیری کار ضرب کرد بیت اعلام
 بنده فرغانه کترین سائل
 کتری کینان فاک پارتانی
 سلطان نام او کردی شفقت
 و است سه طم کردن به لاس خاوند
 بیوسونامنی بنا از اعزاز
 کرد

سحر و صیبه پارتان کانی
 کینان اما نظر بانفرا
 چون ماه چاره جمعی بر چه نور
 در صد کینان کرد مهتاب نو
 صد هزار مطرب نغمه اخونی آواز
 بنی چه بغار نه مصلح
 چه سوز سارا مکردن آغاز
 زمین صد مکر چه آهنگ ساز
 اگر چون کون بنف و لنگر
 القصه یاران بی خروش
 سپا کرد به مشت خروش زانی
 بزوق سنان کردشان آهنگ
 روی زمینی پونش افروشی نگارنگ
 ز سیت سوا سنجیم لوق جوئی
 ده فر سنگ زمین پوشش تو شی
 اسپانازی آمان بچو لان
 صدای طبل کوسی شست شروی کا

ملک محمد تمام قوم خونین
 هر یک با نغمه کلمی شعله دار
 بنام استیز اپری عذر سو
 هر یک مردان هم خورشید کور
 کل عمر اقیان با تو به شیراز
 کردی خونین آهنگ استار عرب
 مدان به آمان مباد و پرواز
 فغانی همو بریزو بگر و پرواز
 بیشک مینان و صبح اخضر
 تمام سرتا بر کز زپوشانی
 رویان ز ملک ماوی علم شاه
 رویان ملک بارگاه کل بر یک
 چه تنای ز بافت چه بجای کمر
 خورشید چه عیب کمر از بزم پدید
 هوا طلی نه بار روی زعی روشنی
 مکردن آهنگ بقرصه میدان
 سر سام بانگ ممدان نه هوا

نازک کمرش بهاران است
 منوشتان باده بشان سر
 بوکلای سبیل بوغزینوه
 بو سپای عزیزم بشماروه
 بو چه چندان سوی فالوه
 بو عیشی عشرت بو بای توه
 بو عیشی طرب یا مان بای نزد
 یاران شغفتی چه سپا و او
 ملک عامری صنی قوم خویشی
 برکم شایان هر وقت مل
 ملک عامری صبا به نام
 او اینچ بفرم بخا خرون
 چون یادان بهم هر وقت مل
 تا یادان و پای بار که کله نیک
 روی زهی چه شوق منای گران
 پیای بی چه آب هر وقت مل
 بعضی طرب بخیر مقدم

بیاله عدال او ان چه باکره
 او ان مسته مباه چه باکره است
 بو منای بچید هزار و پنجاه
 بو ذوق زینت زرنگاروه
 بو خال و قطران دانه لالوه
 روینان سرای او اول توه
 چه باده کله نیک بهاران به فا
 صنی قوم خویشی آمان و پنهان
 یا و ان بشان مست به اندیشی
 سپای فرودان بهم بیجه مایل
 یادان بشان سر مست به جاوه
 نزد او بیجه بهم حجت جوشان
 فلک همه گفتار هر وقت مل
 منقعی بفرشی فاشی فرزندک
 بو ذوق زینت طلاق و با
 هر وقت مل بهار لایحه مایل
 یادان و بار که باکره ارم
 ملک

ملک عامری چه صداننداره
 برکم شایان کینان پابنداره
 چه فارای اطلسی چه کنی فرزندک
 صد منزل پوست مطای کلفاری
 هر منزل صد میل درازی پان
 پانیا و بان فرشی صافه
 تا یادان در کای بار که کله نیک
 درازی ضم فرسنگ فرودان
 شایان پیاده نه هشت مرکب
 تو اضیع مکر برکم شایان
 چه هر طرف حجت جوشان
 بعد از تو اضیع بیجه شایان
 ملک محبتت بیژواداد
 دانتی ای سر صیل قوم قبائل
 تو اضیع کردی محبت غانای
 شوط تو اضیع بیا آورد
 برکم شایان ملک عامری

دعاغ یک یک مگردنی تازه
 چه منای صینی چه زبیبی شادان
 زهی بد لب کله نیک هزار رنگ
 تمام مطبق ساق کله نیکاری
 چه تنو ای آب کلاب منان
 و بان مطای کله نیک با فدا
 ضم کردی شایان کارخانه فرزندک
 کله نیک با سبیم ضم از رسون
 پانیا و بان لایحه شایان مرتب
 زبان نه دعا نه عذر خواهان
 دل چه حجتت برک عیشی پو شایان
 شایان فرودان هزاران هزار
 هو ریز او پان شایان طرب
 شایان چه در کات کترین سائل
 فاحی قدرت زان قدر کالان زانای
 رکم حجتت پنهان کردی
 چه فصل نتراد ملک عامری

شهر طین قدر نامه بزرگان کشتی
تواضع و سن عدنان مبول
بکره قبول و مصلحتی
فرزندم زده عشق لیل تون
جو روح جام عشق تحت لوشان
هر چی رضای اصفیای بتون
آما خواب ملک عامری
سرد ضل سالار کردی قبائل
سرد چشمه زمزم امم بدست تون
شاهان جهان سرد طفیل تون
فرزندت ناز دار بر کز بدین
لیلی کبوترک منیم فکر بایست
قوم افریبا یاران سرد طفیل
هر دو مو اوجو بزجوت خاطر
فرزندت با جان عقلمی پر کنان
عاشق و پیدار دیو پیری
هر یکس که دمی به لاشی منبشو

فرزند خا صر شایان پیشی
فرزندی دار و بکشتی قبول
تا که با نوای نیک ناسخی
به عشق بیای پیشی با جان بجزون
پاد او اسد بنی چون در با جوش
کفر ضی که در باره جوشون
واتش ای صعب تاج کوهری
بگشتان کردیم بتون سال
به نو هر کس کن عالم شتر طشون
چروانه دستور نه اسفانه تون
نور بنای مهر دید من حسن
هر چی رضای تون از برین سلاست
کردن امر تون سره مال طفیل
هر چی باطنی زود موقوف
نیت فایم ویشی پر خام سندن
دیوانه به عقله فایم سندن
یکدم انارشی هزار مکتبشو

المربا

اکبر با تون حالتی پیشون
شوطی حاضر بونه جمع شکان
پیر خسته به تجیل و
سونا پالبا ساشانه دکور
یا و او و بار که بلند پای لیل
کجه بار کای بلند پایه که دد
غیا غدا چون صفتی بکان
وات به بار که دنیا و دینمن
سه بار بیای که سر دوزخ
ارواح قالب طفیل که دترانی
حسرت بر بیان نمندن وایم
ادایم و استی منزه کرد کار
مرادم به لطف کرد کار بریا
ایم کیان طفیل بار که لاشی
بانیاد جم جلی شایان
شایان سرد ضیل مهره قبائل
بعلم الهام هر سال سوال

با شکست کان کار مزدیون
حالتی بزمان زری طلائان
کیان امانه دیده و
چگون پیدا اید وینم شوم فور
به دیده ریز اسرینان چون لیل
کیش به در دل صورتان آه سرد
پاد او مجلی او صعب ارکان
قبلکای بخود هم نغمین
واتش ای کرم رب العالمین
سرم سر کرد بو مکان ماداشی
نزد او بیم مبدی او خورشید پایم
نزد او بگردم خورشید ای دلدار
کجاست وایم بیم صدمت بریا
سرم و سر که دخال با لاشی
کجه ز صای کرد چون بنیاد
براز گفتار چگون بیمی مالک
جواب شیرین مشتغلی لحوال

چه راز گفتی ربه اندازه با
 برکم ادب او ندیدم
 هر وقت سوا جنتی میرسد
 بعد از احوال محزون
 سابقان صاف شده بنگرند
 مدان منونان دایم بدی
 مطرب خوشی اینک نغمه دل نواز
 کاسونا هنک ساز موسیقی
 کاسوز ساقی سازه اطلسی بوی
 کانه مرست بزدانان
 کارنامه نازکیزان خاص
 کافره مستان دنگ شربی
 بیاله ندور وین سمیره نزد
 کاغذکله ناز مجلس شینک
 چند شران روز منت خازن
 ایسی خدمت هزار صرع قبا
 بر چه آب صاف بر چه نغمه

جلی می به راز نخی درون تازه با
 دم درونش که دسلطان خم
 جوابش صد چون مرددا
 آوردن بح با ده لاله کون
 پر مگردان می به با ده الست
 چه باده کلکون بری ازادی
 چه کوسه اجگر مکت و نینه کار
 کانه قارون ساز بهوشی
 مت لا یعقل شراب ندوشی
 نشت نهار جرح اخضر مینا
 شوق خند جیها حزه چون اماکی
 کاکر و جزو سیلج کمانی
 یاران چه با که دماغ کشای کرد
 سیوان بالای زر کسی جینان
 پر رویم چهارم بیدار خواب بی
 آفتابه لکان صاف سم طلا
 خوش خرویشی چون آب سترام

آوردن بجمع مجلسی کمان سه
 خوانان در کمان ایسی انداز زلف
 مرغان بریان نندنی خوانان
 کیست اطام چه حساب بیرون
 هزار لون طام هر لون صد رنگ
 هر کس چه طام زری مورد سس
 کیت صد هزار سینی بر طام
 سه هزار مرغ خوشی خزون نازک
 چند هزار طبله قند سکر بار
 کینان و مجلسی نان سرخیل
 او چه عشق لیل بدون سروازیل
 شایان و زاری طام نرانی کردن
 دمای سفره مان طام امیدر یا
 دست کینان با و خاص نحرعی
 چونکه خزانند بی نوزکی بی میل
 بخندن طلسمی دی مور بر او با

دستان استن به آب کلان
 طام بر آکت ایسی سم صاف
 چه بالای خوانان شکر و نان
 شوق روی خوانان نندان زوی کرد
 هر رنگی صد نام چون کار فرنگ
 طام بهت میل مکر سس
 هر سینی شیره بران شیرین خوان نام
 بطرفاخی کبک کباب نازک
 نقل نباتات مطای بیسار
 مایل بیانی نوزکی زینا زینل
 برک ریشه دل بحر کی کازلی
 ایسی خدمت آمان دست سمد آوردن
 لکان نقره آفتابه طلا
 شعوع دان بزم بانیه حاکم
 ناکامه لایع اماطنی لیل
 صلی کرت با و کجای ویکی بنا

دست نور بسته مدرا و را اور
 ازاده که ای را دور و
 به جوت زانا که بر گزیدم
 موات ای شیر استانه لیلی
 فریاد قن تر شجر گاه
 کاه بر کشی مکت مکتش دروشی
 بنا خون مکت بنا کرد کشی
 خلش بود ستور ملا و نایع
 لیل چه خیمه نیم نیکاشی مگرد
 واتش ای کریم که کیم پشمار
 جیشن چه در کات بار بستن کن
 یاران و اتان برابر لیلی
 بنا خون کردن خط حال و بی
 ما جو ارد بار ستان سوما
 دایه چه یاران شفت هوالان
 اما شست غضب او بلا نوه
 و ات روله فکر خیانت چه کون

واتش ای چه بناج تحت زر
 که بلیه بیزاری کسینم
 که ای بروی خللات دیدم
 ناستانه لیل حرمت دار خلی
 بین در هر کار وانی راه
 کابو میاشی دماغ خوشبوشی
 مینا ز رانی و بان شش
 اگر سنگ مبی منا ویا و
 دروشی چون کیت آه سرد
 جیشن جنی منی اندوه بار
 بنده میان میان حلال
 لیل بی کاره هیچ ندار و میل
 هات مگر وجه حلال ویشی
 نگیسو جفا شوم هر جنونی
 اما رو چون میل واران
 بلا ره بنجه ملا و ناسوره
 شادیت ننگه بانی زبون

منات مکران به چه زار بیجا
 عیبت مکران ای بر کردیدم
 تو اگر بی کار یعنی رازی
 خدایان کرد جنت بزار مبان
 شرمنده چه این عربان کردی
 اگر بسند و باری غم خوارت
 معلومت کردم س ویت عزانی
 لیل چه دایه هوالان شفت
 زلف کردند بادست و انجالان
 واتش ای دایه بی رحم کافر
 بیزار چه قومان بری چه کیم
 نمازیم ساکن لادی بی سودا
 راضی نیان من بی بلا و
 دیدم که دیده خون منبر ۱۱
 ایسه چه بهجران سیار بر کیم
 تا کت مگرد حرم جود مدرا

قن زاری بیقرار بیجا
 بیار جان ای نور دیدم
 تر جفی حلال ویت منی زری
 هنی دیدت نه کرامی منی
 سیرت جانا موسم بردی
 بخلق مکیسو و بان دارت
 چه عرف و اتن چه رای ترا بی
 آه سرد کیت و نیه دولت
 اسرینان ریز چون سواران
 جیشن جنی احیم ماسر
 یا و بان شتر بستن خوام
 هر دم موزیم بیکار بودید
 بی سوز بهجران کسیتی بلا و
 سرم ندر و دوران عزیز
 سره جانش بهر کیم
 جدا بل بر سز مدام سبردا

اریه با جغون عامر بوشان
 جینج به شوق افتا - سیرا
 اریه با جغون به رنگه کیلیان
 فایم که سول جلاشی ویز با
 بی با طان به بحر ان پار
 اریه به خدا بکره اندیشی
 موایم بهر ایم ناز دار
 نه در قیام نیما عادت هم
 و با نه پالام نور جو جا
 جغت قیسان ارصد که طاقم
 با من و بل بی لکوا نوه
 به من شیت بی با سر سودا
 به من ارا کیل با بال بیی
 به من ترک دی جینج فال کردن
 به من نام نشی و صیبا بیی

دروغ به داغ درین بیج بوشان
 بی با پوسست فوز جینی خنزا
 شوله نذوران چمن پزبان
 سی سول صفا سادای نوزیز با
 غم غم غمیان هر عمر صد بار
 نه نوان دایه تو جغت صیشی
 خورکی به بیغم به نصبت دارو
 کسی شوله با نه بک ستم
 شانه به شول کاجبور و
 بدست ادک صیفم طلاقم
 تی مد و و کار ستیا نوه
 به من سرمد و سکنس فارا
 به من سر کردن افتداریشی
 به من ویشی بردن و شترای مردان
 به من داغ در و صفا لابی

به من کم نشی و صیبا بیی
 به من بیزارک به قوم خونین
 به من ترک کردن با بودایه ویشی
 به من ترک برک اطلسی کردن
 به من به محلی صنان خوردن
 به من و کوی جند کردنش عاوا
 کسی با کسی پوسه بداع بو
 مروقت باوی نزاغ بکام دل
 در نه دارده نزاغ مهوران
 دایه نخل منده وانه فرزند
 ناکه بنا جیل وقت غای شام
 کیشان مرکبان رکاب زرتکار
 اسپان آوی جگر ملایان بر
 صدید که کیشان یکدیگر فاصت
 وقت غای شام لیل کردن سوار
 ده فرسنگه بیی با و روی ویشی
 بحال بیبا شوقم فانو کی سنده

به من داغ در و صفا لابی
 به من صد صفا صد جغت کیشان
 به من ویشی کردن صفا بیی کیشی
 به من دست کیشان به طعم درد
 به من تانه ارقیبان کیشان
 به من داغ عشق مکر و دعوا عوا
 صنی مهوران و نصیب نزاغ بو
 صنان ریزان بو بیج غا و نخل
 نزاغ بو ارده شنده شکر حکان
 شایان قام کردن نغان فانی سنده
 اورون اسپان مرصعی ام بیج
 بال باغ سر زیدی و طای مفر شاک
 جام مرصع زیدی پونشی غلم زر
 جانان زر بافت دارای استر
 صراغان کربان فانوسان هزار
 به شوله فانوسی به بر کر قوشی
 دل به میل قسی کرده با نه بند

نشان هزار چون شکی خاور
 رونق بی بی ام شرق پویش زبیدی
 روی زمین پوشان سپای لادن
 شرق و خاوران اطلالی کلنا
 بهشت برین چه شو جل منند
 نام عطربان نو شود کج
 ملک چه امکان به آنکس ساز
 کرم بدو امان به نوبت تاریک
 لیل با بق با که پای کیلان
 ماده تمکک به رخت نرین
 شوله رخت اسپ جیمی الیا
 با واد مسکح سپا وقت شام
 صد هزار دانه یا قوت سر جان
 او به چو اول کل بنا فتنی
 لیل تر کرد بزار قاتل
 وینه خال دیشی طیبیا به رنگ
 ضیاع بقلب و با

جیمی مینار تک فلان اخضر
 شوله نشست پندی صبح چارین
 لاله خطی اطلالی کلنا
 روی ساریا یون اطلالی کلنا
 زانکه نغمه تابناقت سینه
 چرخ فلک هفتیم با مشهور
 بیخو ذرفقی مکر دوشی پرواز
 زنده کلمات مکران بار یک
 کردوشی او نه حکم با که چون سکن
 لیل به فانه زری چون ماه پروین
 نده قوشه مد روش اضلی
 آمان او پیشی داز قام فاصی عم
 و بالای الیا کربا زرافشان
 تا سکنه کمر و درون چه دافنی
 فکر ضیلان او دوشی نه
 شاره آبد سیزنا به تکی فرنگ
 وانشی ای ناپاک توتی رو سیا

بسم الله الرحمن الرحیم

هم بچم غصب دافنور رشتی
 لیل و بچم شمشال آلا
 وانشی تو ابد فیال فاصنی
 باد ستور عشی تو بسا عدا
 نه خوفی نه فدانه به یار تنقا
 رو بز و طلب باه فانت کرد
 نزاران ته هر چه صبا دارون
 ارصد در دست چه دایم این
 بر غوری تو چه عبوه باغ
 مریه روی ازل تا دروی مردون
 ای فانتی هزار سول جان
 ای ابروی جان فامره همون ریزه
 ای جیمی صاف جام زرینه سینه
 ای کردون صاف چوون مینای با کرد
 ای سینه صاف چوون بفرشاهو
 ای ران بلور نرم جان
 ای بچم شریف رشتی قدرته

خون اما بر خال حفشتی
 دافنور رشتی همون زمی مال
 دیارک ابد ضیاط فاصنی
 میوه اعانت گمان خدا
 کلام ردایتی کلنکاران
 به سطرار و شنت با قایت کرد
 هر درده داری کتا با درون
 بهر زه صفای به سودت کیش
 بنامیا و تو بگردت داع
 مزالای باغ به کیم پروردون
 ای زلف صکینی دل به فتنه
 ای دیده و بان مد بران بینه
 ای خال ماوی لیل فرینه
 لیموی بنا و اوینه خوره زرد
 ای خال مشکینی چوون فرینه کوه
 ای زانوی سیمی نرم جان
 ای بالای جیمی ای خال خطم

کلام

ای نازک بده رزقی بیخ باد
 مزاج کوهن پاکبندی ارستی
 پری او کس جخوانی نامنی
 ایسه در منجی باران چو لیل
 دین و دل مکتوب بگو آنوه
 اقرار هر کیون چه لای خداوه
 تو چه من سودی بخا بنما و بیت
 هو ریزه به لام شود و ما وه
 اگر ننده نان اگر که مردن
 بنویس جان عهد بستن
 هر عرضی حالاد اشخ و الم بیت
 سر مدرو سگ مگر کتغانی
 زانا پشو حال زانان بستن
 زانا چه مجران درون سزا
 زانا چون مرغان شکسته بال
 زانا چون تو کور کج کرده راه

ای شاخ کجی کی با بزر در راه
 صباغ بهشت پاکبندی کیمستی
 مرغ دل به دعا جان بدامنی
 چه مجران من به سترنی نه کوی
 تی مدد و کار ستا نوه
 ای نه امانت او نه لاه
 به اجر افوه بتر می شیت
 من شرط کردن به لای خداوه
 عهد سپا خ بگنوی کردن
 شرط شرا ابطا و است و سکان
 فکر کتارت که طغنه بتر شیت
 ار صد به داغ درون پر دانی
 لیلی ریشم دل دستم دستم
 لیلی مازانی چون کیر کا
 لیلی چون ارغوب غنچه نال
 لیلی چون زده جوج در ای

زانا جوفم

زانا چه مجران آلوده در دله
 زانا چون حاجی بکعبه محتاج
 زانا چون شون سپای هواران
 رنج روی عکس صفای با سود بلا
 با سه و اچیان حکم تقدیر

لیلی چون زنج زندان سرد
 لیلی چون زنج زندان علاج
 لیلی چون صباک برزه دیار
 هم چه درد نشی چون داغ در
 زانا خوشی با چه کار تدبیر

نامه نویشتی عشق من لیلی

من جور صفای سپا باغ درد
 من کیلام پهل جوامردان
 من چون پروانه سفته سوزان
 من کیشم تابشت طغنه بدکار
 من روی صدها مگر دی مینم
 تو بینت ویت دای لطف خدا
 من روی قیامت دیوان مهران
 مینج هم بنده حق آفریدم
 به تویم چه با و صفای به تو من
 ار صد بستی کنت تاله من
 فکر و طنت چون طوطیا من

من زانم نشین و شین کرد
 من الله هم پیکایه بیانه
 من به میل تو و دل نه هنوزان
 من بهیم چلو سکه منده هواران
 بر تو دیدت همای توینم
 شیطان چفت کرد کجلا خدا
 استلا به خوف خدا مهران
 جوابت چیشوی ای بر کنه بریم
 کم فایم چه مهول بزرزه تو من
 ذری میل تویم کج عا طمن
 صیلت رو سنا شو سمان

فحمت فالالحم استی بر پاده
 جنون که مجازان هر ناک تاوا
 چونکه بکارش خدا نظر بسا
 نامه سینه چه دستگیرین غمبار
 دستش بدامان او پری بنو
 دیبا مومنون راز را
 چونکه دیشی بی بهر انوه
 وانشی بنو شمشیر بگردن
 کسی آنر کیشی بکیمانی
 ضرورم گفتی اری یادوان
 مسو بکیمان نام بی بی
 تابید پری درد در مانشی
 خوف عرصت روی مردی
 او ناز پروران منت مبدن
 قلم گرت بدست سینه روی خط
 ای نام چه نام بنای کارانی
 نیک بد چه لاشی گشت غایبانی

میلت مبرو پای مز بر او
 نوی مهر صبی بخاطر یاد او
 چونکه باک شمال چه سرها طرب
 بندش استانه سول سایدار
 لیلاد شکم مور جفتی نشی پیوه
 آوردش خالان اخوان بکار
 نشر سربنایشی استخوانه
 آنر منشی گفتی نه در دوران
 بو آنر وه چونش شریانی
 است قلم پریم باوران
 بلای و لیلالت دیده نزاری
 ناکم بر نشو او دما کیمانی
 دیکجا صفای او نگرد منشی
 است قلم پریمی آوردن
 اسول اکم ذات آوردن مایت
 واقف چه اسرار راز بارانی
 آن ظاهر با طیب چه لاشی گشت غایبانی

به ست اون هم او را
 پارتای با بک بچو اندیش
 نوب عزیزب درون پروردان
 مرجه هر سی حربه نور حال
 کیم دست کیمی کو شینغ مات
 کلا سکنه بر چه زفا ووردن
 هر بو بینان هر ناک استم
 لبان شربت شفای بیکار
 شربت نه جامت هیچ کی بخشنی
 غارت بنزدن و نوشته با غنت
 تو بار غم خوار مهر با تنغ
 آگاه بنغ چه حال درو
 تو پیر غم خوار مهر با تنغ
 بچیش کیمانی پریم نام مال
 کنه ره هر پنج منزه و و
 مکریم ریزه تنغ تا
 تو خاص صی به گشت غمت مسو کم

روی صد هزار دینه منی نو
 مرا لولکای هر کسی چشش
 دلیل ولانان چه منزه سر کردان
 کابر مکرده غم چه ضلالت
 چه طور ویران شور و هم گشت
 میوه اعانت تو کسی نوردن
 بو اقرا ار نان صنی تو بست
 عزیز چه تو هر کسی منو شو شادان
 کسی بشکار است پنجه نر شنی
 بنایا دو کرد بد ما غنت
 بی صیف اید لیلیا هم گمان
 چه جسته ز بول همناسه سردم
 یانه زبانه بیولنگ لال
 مرا تو میلست بنی پیوه
 ماوری و منزه هزار دین
 چه لام غمانی طریخ فرم غم

بام تماشای حال نظران طیر
غمت صبور که بگفته کلان
موج چیکه ضربا و کنج فاران
دادیم نه غضب بوم نه قان
مورد ابواد زلف فالوه
فاصه طلب کموز لفظ پی بوه
فاصه قطره دایمته واسه نشی
سلام بیاع عرض کرد و جنون
چگون بنام لیا دایا وه
ریدن نام لیا به جنون
هوریز اسندش به جا مدارا
دست داندید نشی نام کرده
بوساوه نامنی بیاید و ف
دات به حیوت قوم فردان نم
از ابوه نام ور یوسف
بم نام تو با ای دبی دنیا م

بام سپه سارا یام تماشای
بام کنت کلان پاکشان دیر
چه تماشای حال دیده مدبران
نه حرف دنیا نه میل یاران
طعنه رقیبک خوصه هزاران
نباشی بنام عرض فالوه لوه
واتش بر ولای جنون لوه
یا دایکوی بنده جو که مجنون لای
اوسا و نشی بدست نام بر مطون
بچکب با بنام زلف سیه وه
فام جو پیشی غنزار و اسپارا
بچکب با واران دل در دوه
نای زلفش پی کندن چون طوق
آیت شریف ای دردایم
کج با بلیم برزگر
وکوی بنده یا دایغز نام
بم نام تو با

بم نام تو با قبله حرا
بم نام تو با یار سینه در
بم اسر مطون نام لیا دی
دات بم نوشتن اوسول قاصتی
شرط بوتنا ورو الحد بموجیم
رضعی نون پاکشان بچرا و به جنون لانا شدن
روی به نعت بر نون در
رو که دیکوی بنده ما وای جنوندا
دینکه نشی با شخص بی
نون و دات یاران ای کشفه چنین
واتن جنون لیا لیا مردن
نوعی به مدارا به دست مرکب
نشی به نژاد و نشی کوشی دایکوشی
او یح به مهران یار دیشی نالا
نشی رستاخیز قیمت هنرا
جنون نگاه کرد دست خردایا

سارینش که دوه هر که کعبه
آوردش بی بی شاکری بخروار
مالاندید پیشی اوسا کسز با
آیند شریف شفای نامتی
چون نام اعمال بر و نشی صنی و نم
گفت چنان نشی سیران صحر
سینه صد باره ستره کوشه
مکر و زار زار ملکیت آبی
مرده حال نشی میل کای پیشی
صنح زینت دنیا ویردن
آبایه زینت پاکشای عرب
نه ناله و کمری سوز اصدکش
ناله هر وقت نه عرش مالای
ناله مکر سوز دریش و دل بیزا
منالا هزاره عشق دلدار

نوش یادان ای شخصه حشش مراره خال کین صیلک پیشی

دالتی ای نام در دوزاری فغان
 چه بیه من طول اندوه بار
 نون دل جواب ای دیوانه عشق
 استا که سده عشق دل آرمیون
 من امر عشق به درو غنا
 راسته بواجبه بوج نام تو چینی
 راسته بواجبه پیچ مکره اندیشی
 جنون داجواب پاشای غنفت
 فزه کی کیش ای سیاسته
 مکبته ازار موینه جفا
 زرف خخته بستنی بر روی ناموه
 با جا بکیلوان بدوباره
 مدرم ازار سیاحتان
 مکانم به جند به کسی کردن
 تر که کینج فال به کسی کردن
 و بل را کیل لیل نامانان

علم دافان کفتم زبا غ
 بام به داغ یار به قرار سن
 مینج وینه تو مشغ کردن عشق
 خطر فاضل طریقه کلند امیون
 جو به پایا نزاری شیخ
 به به داغ ناکا فاطمات ریش
 به به داغ ناکا فاطمات بارینج
 ایند در دیوانه علاج جنون
 ناور دخی پریم اوفان خطم
 من راضی بوجر کشته در دغا
 پرغ غشنا لوان صبه شاموه
 با جفا و مینت سکنه فاروه
 جامه بدن چاک سیاقه رن ضقت
 او کسی بهینشی چون طوره زردن
 اد که پایش چون خوره زردن
 جنون به لای خیر لافامانان
 جنون

جنون بینان به بجران لیل
 اول نام قیسی اسم جنون
 نون جیون ه شغف به جنون
 آه سر و کیش به بجران بار
 دالتی ای جنون بیابان کیش
 مکبته ازار منی بر شسته
 مهر زرف به شیم غم باران
 سر مدرد سکت سمانه
 بتر چکر مسو سینودرمانت
 فام داران فامت زبیر مکر
 هر کسی میشو بلا ای فاصوه
 هر کسی که نافع نام نشینشی
 فاضی هر مکره تو کجوامر
 قطره موارونامش و ارنج
 او قطره اگر به صد فرمشو
 هر کسی نام نشین فاضی موی
 اوسه که با وای بواجبه کلیم

به دیدیم مشواسه بنان چون سبل
 به بجران لیل جام بهینوشی
 وینه سوله کج دشتی لای و بر
 به دیده ریز اسه بنان هزار
 هار گفته باران هر زرف وینا
 به وینه بجران بود نزار و پیت
 بشو ه دالتی عقل فام داران
 مشو بنه داو کف فامانان
 تو کف فام موی عقل فامانت
 کج فامان فامت به هر بجران
 فاضی هر پیچوشی بلباسوه
 به حاصل بفکر دنیا و دینش
 نافع مبر و شوقت بنا هر
 نروی دنیا دا نوز و ارنج
 چو که بدانه جوامر موی
 او کی چون فاضی اوج فاضی موی
 سکت به بیت بدی کج فاضی نام

او ساعیو تو بشای بدن
 گاه و سیر باغ گاه و سیر گل
 گاه سیر جیح بوم خزانوه
 گاه گاه و شکار سیر سیر ۱۰ نوه
 گاه گاه با هیک صدای ساز ترز
 گاه سیر گلان خفته شفته طبق
 تا بر شوبه لالت خم فیلان
 جحفون دا جواب ای شای منزند
 فاطمه مریجوی بد خند کردن بیونند
 ایند نو ما چیره کسی کردن
 کسی علاج جنت بسام نکردن
 چه نونفل چون شفته خور و بوی
 تنه که در بگوره کرم آتش پوشی
 اما بید اویشی لنگ لال کرد
 شکار بوی صبی بازان بهال کرد
 کیلیا به رنگ خیمه خور
 پوشانند روی لیلی ما تم
 به سام هبت موریز او پا
 لرزه اندام دلش سر تاپا
 سپا کرد تمام کبر اما کوشی
 چون دریای قلزم اما خروشی
 سر نوردسته مدرا بادب
 نه انا که نونفل بر که پوش عفتد
 وزیردانها بادب ضرا
 و اتش ای دانا نادره شان
 شتره صف شکی عظیم سپا لالا
 رضای فاطرت میل پیشی کردن
 کردی امر تولا و ایم کام خوردن
 سر اسیر کرد طغی تون
 عزم کو داری و ایم عزامت کون
 ۶ نونفل

نونفل دانت وزیر در به تیغ داران
 به عزیم بنویس نامه بویاران
 تا که بویران بوسه زمین
 بوانان نامه به جام جبین
 اول نامه فائق آفر جفا ی بن
 بنویس بزود کسی کمرای
 ارداشان جواب بنی افشا
 ادسه مکر در عزیم عزانت
 وزیر دانی رای صفا شناسی
 اورد کمرت بدست قلم الماکی
 هرات قلم هر چه طلا
 شرح حال درو بلا غیلا
 کاغذ مرقعه نازک هموارت
 مرکب خوشی رنگ جولا شد
 اورد کمرت بدست نونفل
 عهد کاسینت خداوند کل هایت
 نوبت عاربال به نام خدا
 به شاه نونفل تا بجا مرثه
 سر چشمه نونفل اصل عمری
 محرم کعبه بچه کای پری
 صاحب ارکان کان کوی کرم
 فاکرم افلاصی سر چشمه نونفل
 کند بدو عرب شتر بفسر ضیل
 تمام سر ضیلان نرات بو طغی
 شنای فزاوان فزاوان فزاوان
 چه دعای شنای عهد عمرت
 چه نونفل به شای سر ضیل سالار
 شکر در ده اردانه لال تون
 نونفل ما که شایگان نونفل
 نونفل بیا بقوم ایل اقربا
 المکر فاطرت منظور مداران
 چه عشق اولال پیشی ما چون کینو
 دکر عدلان نبی صفات
 معبوده ران لیلی طغیون
 بیل بد اندر صنیع داران
 بزور مکر در نونفل عزانت

کندان اندیشی هیچ بنام و تشکر
 اگر مینان نبی بد کاره
 اول مکرون ویران نشان
 حجت نویست قیفا فکری کرد
 نامه هفت اول آفرضی
 قاصد نامه سنده غده مالوا
 بدوان علی کرد او سرزمینم
 بواده سه روز او نام بردوشی
 چون در بای قلزم ماکر دوشی
 و اتان بی بی بجز بدستون
 مکر اینان نام بنام کرد
 هر کسی عقل دار صد غایب گای
 اگر او سپاسی بی هم نشان
 ارا و فنا زوی لشکر
 ارصد که نون جگنی تباو
 نوبید نام درد حال دل
 قاصد نامه سنده غده مالوا

لیبا بکینا نال با دعوا و بد جگن
 وقتی ما در اناسپای هزاره
 لیبا ما و روز چه است نشان
 حکومت ندر در حاشیه خطی
 دانی بدست بیگرونده رای
 رو کرد عاوی ملک عمارت
 یاد با و ای او جام عینم
 بدست با بوی لیبا سپردوشی
 کرم با کوره کرم آفر جوشی
 ای نامه چه نام نون بدوشی
 با طوره طلب لیبتان کردن
 چند روی ندر در بنامها
 اعم بنامان پروردگار
 اعم صرمی پناه بیدار
 شو و دعا و یه باضا بی
 نامه گینا نال پیرشای نون
 بواده یک روز با و با و با
 دادم

در دم در سعت به سیزده
 نون چون جواب نام کرب بدست
 دست غضب و اید اماندا
 چه قیوه لشکر قیامت چیزا
 بر جانبدان نام گینا
 ناری چهارم مبعو هافر بان
 قاصد ان لوان مرید و جوی
 صد هزار سپاس نام آفر جوشی
 روی زمینی پوشش سپاسی لایمکی
 چه نام بنزد اسپان تازی
 نامه دلیران زشت او پای گران
 محنون هافر بنده اسپاه
 خریک منفه جانده اسپاه
 مو است یا کرم دانای بچون
 تا که نونینوای رسنا خوزه
 ده فرسنگ زمینی قوشی که ت فو
 ضیال کردن و است روز خوشن
 مالی هم در با مده اچون ناید

دیده است شای شکر المیزده
 جوش خروش و دید شکر مرت
 کمال کرد به سپاسی با سا ماندا
 قیامت او روم تا و کرمیز
 راهی کرد قاصد او نده وانا
 صفی عمارت ایراده غزان
 نام قلم هزار سپاسی
 چون در بای قلزم امانت خردوشی
 عبادت شای سپاسی جوشی
 کرد و یه احان بر افی
 مکران به دواع نازده پنا خوزه
 مدال بر و اکر دو او بیلا
 منالام دواع نبوز مکر و
 بکینا نام سر سر یکد شوق
 ای نامه بنزدای رستا خوزه
 بلکه هم امانت سرورد
 واده کرد کار دانای داوون
 چه تا و کرمیز امانت خورشید

قیامت بیزه

هواد بنا رشب فلک سنی
 شکر چه جنب سپای نوقل ش
 که امان سپای امان کوه
 وقتی بکیران ویران بمان
 چه که شفقتی قومان لیلان
 او اینج بعزم دعوا فروش
 کیان نام هر چه سنی
 بر جانیک فاصدی کشا
 نداشت تفرار کت سپای عامر
 چه هر چه جنب سپا فروش
 چه کرد بکنار فاکتای ستون
 میزان خردشان مدران در او
 او هر چه سپا کرد باوان هم
 چه چرخ میزان چه هر چه سپا
 نای نری چه دایع سپا من لا
 نغمه و نای نقش تمام خدا
 او روز سنای بیوم اعزای
 سبل مرگه ارا بر امانه ا

پیدایا

پیدای سپای شاه فلک سنی
 کمر و سپای خور شنبه طاور
 دا نطلب کوی نوقل پورش
 نامه که نا بر امان و بر
 بانگ مپا هو نامه قوا قبل
 او سپای عظیم آینه هم
 نوقل باوا ز بر زرافه
 و سر هر کسی او تیغ شانا
 جئون نکاو که او قوع لیلان
 دست کرد بد عابده قیقی
 ار صد که نوقل به چمن نکارا
 کوتا کاسی دست تیغشان
 بفرمان صق داور و نامه
 نوقل و است یا ران بونیزی
 یا ران نگاه کرد ندا سپاه
 مردم موالتی با خدا ای کیرم
 یاران و ا نشان ای بد بخت شنبه
 پیری تو امان چه نرو کیر چه
 شکست بقوم صبح فورا سنی
 ضراب مشرق با مرد او
 و بند در یای نیل بخا فروش
 پیدایا غوغای زلزله خشر
 مناز نشان صورت هر اقیق
 ملک ص امان درون بخیم
 دست دل و نای شکافوه
 او نای و قالب روحان مکنیا
 سز کون بی نری خاک قبل
 و اتی با کیرم رب امان لیلی
 تحت بقصد امان چمن از ران
 چه کینه بنیاد اصل بیفشان
 دست بقیف و قبول بد دعا
 ایند کاند و عظیم دعا
 دیشان جفونج هر دو دعا
 فرصت دی بقوم لیلیا درم
 صد هزار سپا کشی کسرتیت
 پیری تو امان چه نرو کیر چه

سکه

پ تو اوران ایلیا خورجی
 دعا کبره نون پادشاه
 پری تو پوشان جامه قدسی
 آخر چون عیلات باکشی کبره
 دعا کبره بصدق و ایش با
 دردم در سخت کیلاستی
 و ربه دعای او تو مالایلی
 نون نگاه کتر هزار مقصد
 و ایش چه دارم سپای کلان
 چه چوار جانب کردن فروش
 چه هر چه سپا خیزار شافیر
 اگر شافیر خیر بود ستور
 هورشی کند بخا سپای عرش
 خیزا چه فهم نون باکشی شاه
 سپا سما که چندی بدستار
 خبر چون تنگت نون سپا
 رو کرد و جانب سپای کلان

امینه هم باغی لکر لکر
 چه هر چه جانب کدیر ستا خیز
 او نه کتبه هر چه سپا
 کو کو کو کربا لاروبان لار
 افرجامت نون فروش
 بانک لکان بر اما و هم
 صرم چه صرم برشت برین
 نون ضیل خانه لیلانان کرد
 پشادی بندوق نون پاکش
 نون چون آزار ریزه آبدار
 ایش ریش کردیم لیلانان در
 ملهم دارو در جان در دوان
 بن نه سزایم در فانی شرا
 ایلیا چون آقا جیو غانا
 نون چون جیو لیلادی بیج
 لصد دل عاشق خط فاشی بی
 و ایش ایلیا چون عدرون
 پیدا با غوغا زلزله حشر
 دستش رستا فرقیست و نیز
 مهون سرخ اما سر چون فاک مال
 چه در ریاد وینه حار
 سپای عامر شانه تا و کبریزا
 روینا نون دعا وای طرم
 منز لکه راحت ایلیا خورجی
 لیلانان دار چنی ویشی آورد
 چنی سپای ویشی ریشی کرد او
 چه پشت مرکب هیچ بیقرار
 ماچان بدلات هیچ در مان آزار
 ماچان کردی هیچ بلای تو آسان
 شاه مانم سختی فریج آزار
 دار و بزمان نون فلدان
 حوات چه حذر شندم گزینی کم
 بران جیو بی لاشی بی
 دیدنشی سوزوم آسندرون

ایلیا

اگر مبینو عقد شش بطا لم
 هر اید فاضلین بزار قاتل
 و انت بشریت دار بر کنیز پوشی
 حاضر گزمر وقت من طلبه گزرون
 من بلیل دم راز او بخم دراز
 نونقل چه با جان شربت کیمانا
 چون کینه بیلیا بد آوردند
 شربت با بزار علمم با بنیشی
 اورو که نونقل نوشا جام زار
 هم او شو ایشخ عاری
 چگون مندی بر اعنجه باره
 بزار رحمت هم شربتی کرد
 هر کاری فدا بر بست گزرون
 لا رفتی فضل خانه لیلیا بمنزل
 روی نای شام وقت ایوارب
 ضیل خانه لیلیا کوچ کرد و منزل
 مهران چگون ماجرای سالان

ساز مکیلا چون سپی نثار
 خادو با چو لقطه رنگ تنای فرد
 چگون جاده لیلیا دی موم
 به حرف پر سا جیش اری بنده و بل
 و انتی تو کینه بیلیا دیاروه
 با عو طوفان با هوای سرده
 به دیاروه تنگت کردن
 چگون چه لکرو بیابان ما و
 و انت چگون هوایان نمند نفاخ
 آهنوان در مرز معاف مبردن
 لیلیا چلی مندم حال در دست
 لیلیا زانله با اندازشی کرد
 چگون پر سا جیشی ای خود شید چلی
 من چری لیلیا شیخ نثار
 تو بزاره کاندرون واری
 لیلیا شفتش به کابیشی اما
 و انتی ای بنده دیوانه کج فام

و انتی تو کینه بیلیا دیاروه

به قفسای قدرت بر یا به قطار
 خداوند چه غیب چگون پدید آرد
 نیای شکست طکیلا خرد
 هر که بدن پاک بیابان کعب
 مکر وی بزار سزما رده
 به کعبلی مرده بهر ده
 یعنی فضل خانه کسی نوبرون
 سردی هماشش با فلک با و
 جی در تر بقینی مبردن ناعم
 ندی بالا ی لیلیا پیچ کردن
 چه جسته زبون هماره سرده
 مهران چگون چه نونقل ز نشی کرد
 جوی هر چه نور با لیلیا
 به ندی او بیعترار عیسه
 به کامرینیا سرب بزاری
 او به کثراوه دلش و ست نفاخ
 مرغش سر شخ لیلیا نام

خالد غدا نه ز نافع من
 عجائب دانشی عجب توان
 چگون چو کز چو جان غایب
 کند بزبیدی ایمان مرده بنا
 لیلی سرهور کز تندی ز معنی
 بیاید مایه مشک عطاران
 چه کرده بقیدم بوی مایه مشک
 دست داندید شنی بد دار بسوه
 کز شنی و باد شنی و مویبت میر
 به میند به مویبت باوشی لیلی
 به باد حوره ضرطوفان لیلی
 به مکی طاقی ابروی بر زبان لیلی
 به مکره سیم زهر لیلی
 و سی لیلی لیل که لیلی که مولات
 دست داندید بیدار بسوه
 دانشی به توان ای روح روان
 چو چه طور آغاز به چو نیت تا

ار لیلی ز می لیلی نام من
 ملامد افان سفینه توان
 چه ریزه رانان بنده با عایب
 چنان حد سال با چو که مرد با
 زه را تا ادب کرده به بالینشی
 داند عاشقی چو کز بیت در آن
 آورد شنی باوشی غدا که لب مشک
 نگاه کرد چو لیلی دیوه
 دانشی به میند عاقبت خیر
 به کوشی اران نه کوشی لیلی
 به با همی اما کی بنای لیلی
 به بلا چون طول طرازان لیلی
 به باقیوبنده ادوز لیلی
 فلک سازان کاران و صلات
 نگاه کرد چو لیلی دیوه
 شمع شوق انگیز روشن خوان
 که آورد پیریت بی در ترکان

به دست تون نکرده خدا
 سر سام تونان ای بر کزیدیم
 نزه به ضیال بام خوف و توان
 سا جیکم کون فادای کجا جاسم
 تو چه فتکلی تنگ لرزان شنی
 پر بیت حاضران جام شربت زین
 دیوانت کردن صفای درد دل
 چونکه آمان و جنت تا عالم
 بکرم کنای خاطر بون به غم
 دنیا بنده وفان دیوانه سر شربت
 به وانه لیلی چو نون مند چلی
 در است ای نور جم روشنی چنان
 بوم وینه سوسنی ساواکی آمدان
 مرسون چه راز طغنه بد کاران
 طغنه جان فونتا روی قیامت
 نبودان به دروازه شان
 مهر ریزه دیدیم بروی دیانه

یا وان به قرار روی مرد غدا
 سای زلفت کفتی و بان دیدیم
 بام چاکبای تو تر ز او وان
 جام بدین چاک غمان در آصه
 بنوشه بنا که شربت مهر زانی
 جام زرد ز موزه و بیز
 مراد است عیشی مکر دینی حاصل
 مهر ریزه هر دک بر شنی چه عالم
 بنوشه بنا که چندی صنی هم
 چه صعب تا ایوار سانه بر پد و
 به زاری ز کار و داند و دل
 کنی دان کنی غزنی نمان
 دیدم چون تن رو بلم ز نمان
 بو اچان لیلی شنی ولای باران
 صفا غنوشکی جو زامت
 غنوشکی دم بد کاران
 صفت باران تا دیر زمانه

چو نکه با طوره مویت فانی
مهر زنده نان به میلست شاکرم
او ریز ایشی فرشته در
کیلاوه مجنون درون پر جم غم
مکرده شی خیال مدانی بسردا
موات به خادبا پورم عز کرد
مرغی به حکمتی ما دای شاموه
خداوند رشته زریفه زلف پاک
آما ده زبان صوغ دو او ده
بنی بقیست مرز که خاطر ریشی
طیب در دم تباهیل آما
به کماله زبون بخت چار دوع
اوشی بکنز منجی ماسوه
دروغ سرور از دردم کارای با
رد کرد بنی بیدی بنز اریوه
فصل مستان بخ بندان بخت
چتر پنهان به سر ریزا
به نقد بر جریه درون بردانی

بدر در درون در ده در زمانای
سایه غنوت نامت به یاکرم
بر دستی بمنزل بدان نزارا
اودی به نوده مینتال با به
مشی مکیلا بو دشت در دا
لیع غانا عقل فاجح بر
به بد خوف آنا رشت بلا موه
ریزه زرد ورق مرز ایشی خیال
سایه چو که رشت اودی لواوه
پشیمانم کردی بجادای ویشی
ویند دل سوزان بزاج فاطما
به کجتر خیال پر پز اوده
کرد فتار به بند سودای خاموه
شیخ رستاخیز ناد یاری با
بو فغان بر سر ز دیار یوه
هوای خزان بیز سرج وادوست
سایه چندان مرغان بیز با
په قفای قدرت راستی گفت او بختی

بان مغلی چه بید که عیب الان چو ل
بعض چه سوزان آسای طول طرز
دیشی بنای سوما نشی کافری
نشان نهی سول طور صنی مشا
تجنون چو که دی کیش آه سرد
به پای سول جفاف هو کینه مشا
لالی نه با هو کنی صد عمر قیمت
بر آوردن تو ی لال با هو ی دیشی
باغبان که دیشی دانه لال صفا
واشای مجنون درون سفت دغ
لوا باغبان دلی باغبان
مجنون و است ای سول سایه دار برز
بلندی بالات چون اوقا صنی
بالات به بالای لیلی صنی نو
چون صیغ نه دوا ی غم طروش
مهمت یاری بو پاکت شیغان
دعی صنی سول بادینه ۱۵

لو کسوت غم کسوف با کد و کنگول
ملرزان به صحنی چنان بیز
به کافرت کیشان پیکری
میوشی بر و سول سایه دار
لوا بتا جیل و انشی ای نادر
هو برزه بنای سول سایه دار
دانه سس جفاف اربا ستر قدرت
داشی بیابان زیز خاطر ریشی
پاکیزه به خوشی حقیقه با خلاف
بنوم کرد کشت سولان بارغ
تجنون صنی با ۳۰ د برزه دعاغان
چیشی صیو عالم و نیت کرد و طریقی
سیران بالات شفای زامتی
زبانغ شاکر نانشی هو نو
جسته درونم به لیلی جوش
خروشتم به نادر س نام ده مان
په کودی نداشت هو نیز ایا

جنون چو لکه در بیابان مسکن
 را شی گفت و سر او چشم ز مری
 هر کسی قطره آب خورد
 نگاه کرد و جنون سر سلم کف
 بزوق هورنی گشت جام کنده کا
 مو است اینم جام بر کزیده
 و انشی لری جام جیی و لبر
 تو چشمت کردن جام ز لکار
 شورو بدست لیا تناری
 و با خوف بدست لیا مکیا
 حرم جیی سوئی خانی
 فدای او زلف باغ میان عبدا
 بقدرت صق باک شایان
 و انشی ای بنده درون طمان
 او ندمه جفام و سر و بدن
 بو اچو پریت جو رصفای
 اصحابه فاکر بزانه یقی

مکران

مکران نه امبر سوزان خوشان
 اوسه میرام کبوره آتشی
 بریم ماوران به کوره پد جوشی
 نظر بکیشی بو لای جو مری
 صد هزار چکشی به اول نافر
 دوسه شایسته نازاران بسو
 تحنون چون شفت هو لایان
 به اول پائیز تا فصل بهار
 جام به زبر سر بنیاد زوق
 سر سینه با که جام دلبر جا
 بواده شفتی ماه خیل خانه لیل
 یا وان و چشم ز مری دستور
 مذا عال جز الیا خوب جلی
 به خیمه خیز اسر بر دو نان
 سیر سار اگر و سر لیز صاف
 چشم چون چشم طلان رنگارنگ
 لواد سیران چشم زنده ک

اوند مسو چنان به درد بجران
 آتشی چه آتشی سوزان نافوشی
 اسکاران و غم مکران خروشی
 صدایم و نه نظر بسجده ری
 کرد عدان و غم تا مبوطا هم
 حرم جیی خا فاف هان بسو
 بر به هوشی نیا سر دبا جام
 کاوشی برده به داغ دلدار
 او جام ناشتی ماه پر دنی بلطوق
 به سرهای طوفان او با فری
 بو پور است مکی کردن صیا
 خیمه خیزان هو در شان به
 به عزم سیران لیا خوب جلی
 مد روشا وینه شو بر ای خندان
 چشم به چشم کوز به صراف
 قوتی قوتی صاف چون سیرای
 جنون وینه کل فادوشی بردیا

بلیا نگاه کرد و چشم شیرین
خا و خا و خا و خا و خا و خا
بلیا و ادب است بنا و پا
اسمه مور سینه زور چنان
اسمه مور سینه زور چنان
دیدم مور سینه زور چنان
ایسم مور سینه زور چنان
ایسم مور سینه زور چنان
دیده مور سینه زور چنان
مجنون سرا سیم چه خا و خا و خا
نگاه کرد چینی بلیا و بی بی بی
و انشی ای چه قبله دنیا و دینش
نه خا و خا و خا و خا و خا و خا
بلیا و ات دیدم این چه خا و خا
مجنون و ات دیدم خا و خا و خا
پوسه مزان که یک ساعت
بلیا و ات دیدم مور سینه زور
بوی نهان و هم اعو تو آسرا ز

دلی مجنون بینان جاشی ذبالی
سبزه چه بالی سوشی ویر دجا
و اتش مور سینه ای دی و دنیا
پیری تو کوی آهر دکی
طلان کفنی که چه مر غزا
سار و سر زهی که دکلان پوشت
بنیته چغ تو غامی
بنا صیل بدی باله آمان
بنوشه بنا که شربت بر اکت
دینه فاله ران چه مهبت لوزا
سلطان خان چه درون بنا
نامنی شهر که رهنمای راحنه
تعبیر او فاجه پارم بردی
وقت و مان طلان تزا و ن
چان منشی هابم یک ساعه جلام
قاب چه داغ و روان را
بنا چه یاران کی بو پیدا
صوا چان پیمان صد ساز ناسا
سرها

شوطیست به تو کردن
هو ریزا مجنون صاحب شرطتون
یار و فادار چه چغ غم
هر کس که دعوی است عشق کون
چند روزی بمویار و فادار
چین کی تا سر و فانه ارو
جدو که لوا مجنون و کوی بخند
زلفان و لا و با بندور
چندی میلشی بلیا نام
نگاه تنه با که اجل صینه
سه تا پاشی با نر تبه سو صیا
عرف چه چینی جوامر به شرم
نه انکه اجل مکر و وقتش
وات دایه دی صوان
بو تا که بنیشیم
بشو همزادان چه چا خان
دایه مور سینه زور و بجهیل
صورت بنا خون غضب کرد پاره

شربت چه لبان و شای و درون
روینا زرا حکم پر چه خون
رودن پاک صاف حکم چون صو
البت جرعه جام مجنونش درون
بنا زده صو چه یاران جدا
وقتی مزانا غضب هوا رو
بلیا چه مجنون سر تا پا تو چه
چون چون مهتابا پرده نشی
عائل صبیح ضابطه خام سب
خیز نا کل بر که بلیا ریز نا
نه اناشی نزد او ن ترک کردن دنیا
متکیا دینه کلو خانه کرم
غشو و بر که چه دستشی
فکر کار استی لوا ای
تا که اسر بنیان بشو مان چه جم
تا که کفویا که عام دهان
آقا و با لینی سول سر اندیل
بیا نه در دلا دل کرد قنارم

واتی ای نازدار نور چای
 هرچی تویش بکنی و کینا
 با سه مواج ز باغ لال بو
 با سه مواج کینا غشی و بر
 از نای چه زلف سیاهی میگفت
 ار که بوزری شوق جبینت
 سه نایب تنگ بکوی زغال بو
 روز خسته بودم ای بالای تو
 یلبه و انت دایه اینم و یایی
 هر وقتی یا و نا اهل بتا
 سوای ذات صف بلا مرگ قال
 آمانت فرض دایه صد نه
 وفادار چون کوی بخندنی هاون
 یار بنیت دار بر کزید مرغ
 به من از اکیل بیابان
 به من تاز جود رقیبها کینان
 به من تنی دکار ستمها صد
 به من ترک مزاج نعمت لاکرون
 به من چه دایه با بوی و لیلی بر
 به من اختیار چه دستنی شوی
 به من پیاده زار لول سنیستی

با سه مواج در دست و کینا
 ملک مال کینا دی ای
 به تو قالیچ و کوی زغال بو
 در دیم شت و پای کرون اخضر
 با که بر وجه کوی خلا فر صفت
 لادی نشود و از شتر نینت
 هم حرف زینت شاکی بقال بو
 خانو صفان تمامی بو
 هزاران لوان هر از ما غم
 با قانی هر چه بود با غم
 منی خلفان زنده که خاک
 شود لاس جنون با ردف دار
 به بکران من کینا بیستی باوان
 فاک قدمش نور دید من
 به من بکره چون جفالان دی
 به من بزاران به قوم خویشتان
 به من بکلیو شوان تا درو
 به من هر مدام آلوده درون
 به من با هر درو تنی کریان
 به من با پشتان معیدان بی
 شوق رستاخیز من زینش
 آگاه

آگاه نینت تو به دردا
 که مصل من به درون دار سی
 ار او مین من یک ذره پیش
 بیو بگرد با مله
 دایه من تانه رقیبها تر سا
 مشو بکوی بخند از انست غام
 یلبه دایه چون احوال شفت
 و اتنی ای هر چه روم بار که کرد کار
 به اول تا آخر نشتر و بر کج
 ایند سزای تون مکتون با غم
 اینم داغ تون که سستی به لام
 اینم بجز بکلیو غم در دکار تون
 بزایت ناما تو با مله
 ایسه موصو درونت پر
 ایسه مرانما پاک صافان
 ایسه موات کیشانه دل آه سرد
 کینان شتی به تنه ترک سوادنی
 بالانی با بول به داده کند
 طبع رقیبت کینا کو تو ارالشی

چه کور درون آه سرد او
 ای امانت با و بسیار سی
 بیو به و ان جیح تر پیش
 سر کیشوندل ز فاطمه
 داشتی و تغافل و اتنی تا صبا
 یکا کینه به لاشی مکر و احلام
 آه سرد کینا و بنه در تق
 رای صفت به کود ای شرف ستم
 رقیب من ز نا و هر روی ستم
 اینم تو کردن درون مخرج غم
 کدنی سر تا پایم بیجان سر سام
 موا چونم همی به شرط تون
 بدله پر درد کوی ز فاطمه
 ایسه مرانما دل کوز من کین
 شرط تون درست به خلفان
 ایمان بخند ای آس لک اور به
 به نور مند جین کوی سنی کادنی
 سیاه به درو تنی غنده
 او کخان سی بسیار اتنی

دیدی که دیده همه بر میندا
پوش برکت نازم سبزه
زلفان مشکین سیاه قهقران
سوفی چینی که گفتا او داشت
پوش برکت را لبکی ماتم
شیر رستاخیز پریشی هنرنا
زاری رستاخیز ز آمدن پادشاه
قوم قبائل تمام خونگی او
زاری شیخ و سیرده صبح هفت
پدای ماتم سبزه قطرا
ملک به امکان اسری زاری
مواتی بارب شکرانم بتون
فرس زین طر بلای او با
طلا طلا و داد اویش کونو هوان
نوروز گل یک جا بریزد به لب
سوربه دواغ زرد به حشرت
طلا و سویی زرد ایدیشی
ریک و شوبه دواغ لیلی

سرمه همه دران درونی مریندا
سرواز با به زار چون طای فرنگ
پشوه به کار امربسی
مدروشا وینه طزان بهشت
به خاق زینت چون سلطان فتح
به زاری شیون دل مریندا
بر اما و بر به دایه با بو
بر اما به قوم چا غام
نشسته او پای کوهان زالم غم
پوشان به کرده امر بسی ما
مریندا نه هم اسر سرداری
چیشتمه صینی نوقام نو
خاق آسمان چینی اوسه
مریندا اسر سبزه زار بو شنبوه
رنگ چینی دواغ بناوان
به دواغ چینی همه حال حفظ
چون سبل سریندا دیده اسری
دواغ به بجران غیاوه صیبا
نزل

و نوشه جامه کوشی پوشان
گل سریه به دواغ مات نخل صند
شفاق سلطان آلوده در با
زاری رستاخیز هنرنا به اشیا
نیاسی شان تا بو شیب لیلی خور صیبا
غلتی دان و صوفی سر شیم جام
دایه به دواغی سر ما سنگما
موات صدا یا شرط بو به کات
نیاشان نه قبر تا ریک یاد
شرط ادب یاران وری
ساکر بنا نور و جیمی جام
آقا و دادا خونی بیگانه
دایه با بو مند به کنج فانه
هوریز ادا به د کوز لیلی
داد بیای عظیم خیر یار زوری
چول با هوشی می به دوا و یلدا
مواتی دیدم اد کوشش

لایه به صر ستمون دل پوشان
شاکریشی لیلان به خان فاضی سنده
هون شرمیدان خسته و لیلی سبا
بر اما به سی لیلی قال سپا
و چشمه ز فریم بشرط ا بین
آب به صرست پینتی با کوب
پختی به نزدی هزار رنگدا
ساکر بو نشی شود مای لیلیات
نوقر مینا کیک افتاب صفر
خان شان کرد و انا شان تلیقن
نیاشان ناکه سکمان مرصه
طلی است انگنه با اوروز مانه
طلی است انگنه به ونشی ز مانه
شوی و مادای لیلی کردنی داوید
به درون کیش پرده دیاری
سر ما و سنت قبر لیلدا
چون نوق خورشید پنهان سینا

کون صبح صبحی دوران خالت	کون اما لوا اشوس مالت
داغچه ماری پیچیده لونی بیوه	رافت که مجنون کرده با لیه
با ما وای خلقت با نشود کندا	چون قدر کمری تا قبر تنگدا
با بوکا چون منی میل تو شی پله	به طور زنجیر کم رازت کما بو
کما بد و رونق جام جلیبت	کما بد و تریتنه لفر شکینت
هر چند مکرون رام نی و ستر	کدرتت عا و اس تا یک سادر
هونا در سزا برور رنگدا	ایدهوات همه و شکدا
درون به میکان لیل جوت	سه تا بالباکی قطر انا پوشا
هم داغ لیل دیده دل نو چه	بزار می شتون رو کرد و کوی خند
سرمه او سنگ اما کی فاران	مشه بر او وینه حال داران
منا لاجه داغ نوتول بالاس لیلی	سر جزا اسری چه دیده چون سلی
دلیل مرکا بکیا نایر رع	موا تری بار س طاسه قیدم
طقت نزارول ندرین دلبر	مرکب تا جیل بکیا سجه سر
مکرونی باره صورت بنا حنون	با فغانه شی و لاس جنون
چه بر که قطران لادس با هوشی	مجنون نگاه که در قطران بر کادی
متر ساه مرکه لیل بر ز داغ	در لاد با هوشی با او هم خود داغ
چما سجا برک درون ز فاسا	دانشی ای دیه پیچینی مناسا

نوام

بوا چه پنخ کباغ شی و بر	چه حال لیل بکرم چه خبر
پیشو مو پیوت با حبه حاله	بنا نقصان بو اولف غا لم
دایه دا جواب شوم صم باره	بر که بدن چاک سنا ساره
چه تو به بو جسته چون بو هاکا	چه و مای لیل کوسنخ فاکان
آمر چه غضب نازل به بنا و	یا نه بر ز ما سوسو چه نا و
با ک فضا کنده سول رشتان	نه رستون فاقته نوبی رشتان
ندکی جلیغ با و لا موه	اوشی و بهشت حسی می ماکوه
تا که اور و کفت تا و رو که	ذکر شی هر اید به نام تو شی مبر
هر دم و مرفور مده با و لا ده	موا شتا کیو جگون چه لاده
ار و فادری میل لیل پیتن	مکر حدار ا و دید شی نری پیتن
مجنون که شغفت آه سر و کون	آهی که ریشه دروشی این
دچی آه سر و کردا بنا و	نه دید شی سزا اسری مونا و
وات دایه لال با یی لینه چیشته	آوردی پریم مرکه و لبلات
چیشته با صحن امه اندوه با	آوردی پریم خان صد هزار
ایه شی وات نالا با و از بر تر	واتنی با کرم کا و ات الاز حق

ناری هر بنده هر دغای بارم
 به کوه کینا به دغای بارم
 عزم مرا من بیزار میسختی
 مردم خاطر من و نخی صبوریش
 همی کی بر کوه صفای کوه من
 هجران درون شوخی جنت من
 این کابو و سر کانیان
 بگرد و چینج رازان نهان
 چه چنانان که مکر و مکار
 امم عیال که خاطر من بوشاک
 بسجای سبب حاجتکم دیش
 با مر قدرت مرگ آقا دلانی
 ننگ داوخی رستم سبب بر
 چو که سا کس نه یاد آرد بر
 آه سر دگشا سر بوز می
 کینا سپرد و پیکر با الهین
 به امر قدرت گلاینام
 به لاشی حاضر با تاجی احشام
 شیران عزم عزنده دران
 چه دیده ریزه امونان هزار
 زنده زاری و صیقله
 زشت او پای کوهان سپه نور
 چند شیر سمست درنده نیز
 کردن رستاخیزم خسته
 آهنان چو لبریشی منالان
 اسیر میز چون بسواران
 قول منیان و هم منالابوز
 غفالی انگیز با روی و شمشیر
 سکر او سرزمین به نام کردن
 کردشان قبال روی خسته یقین

به درستی نین شکسته شد
 فافله حجاج چو که به پید
 دستان لاشه قهر می خیزد
 کفتمی نزدی خاک خرابه خسته
 شیران به پیغم قهرت من
 بر کشی به کفنه غنکبوت مستند
 صاحبک آمان کنشات ای
 وضمان لوان هر یک ماسی
 بستن به نابوت فاصه زرخار
 همچون به کوه بخند آوردن بوا
 بنده تو صید با به و غا
 چند حاجی صبی ناسته اولوا
 شین رستاخیزم بگذر با
 سنگ به سوز سخت او انگیز با
 دریشان تازه و قهر قهر تلکاهی
 نه بالوی او قبرش کنشان چاه
 نیاشان نه قبر و زندان تلکاهی
 زشت نیاس کوهان آه نامه شمع
 دنیا با وفان چون عبور کردن
 آفر سه ایتم هر صبورون
 هزاران درود هزاران سلام
 ز ما بر محمد و آلیم السلام

گفت الی
 السلام
 علیهم
 و آله
 و سلم

Handwritten Persian text in a cursive script, likely a manuscript or a collection of poems. The text is arranged in several columns, with some lines crossed out or heavily faded. The ink is dark, and the paper shows signs of age and wear. A circular stamp is visible in the lower right corner of the page.

The left page of the manuscript is mostly blank, showing the texture and color of the aged paper. There are some faint, illegible markings and a small dark spot near the center of the page.

